

# หลักข้อเชื่อของอัครร รมทูต

บทที่ 6

ความรอด



thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

### ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)  
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา [www.thirdmill.org](http://www.thirdmill.org).

# สารบัญ

บทนำ .....	1
การอภัยโทษบาป .....	2
ปัญหาเรื่องความบาป.....	2
คำนิยามของความบาป .....	2
ต้นกำเนิดของความบาป .....	4
ผลของความบาป .....	6
พระคุณของพระเจ้า .....	8
พระบิดา .....	9
พระบุตร .....	10
พระวิญญาณบริสุทธิ์.....	11
ความรับผิดชอบส่วนบุคคล .....	12
เงื่อนไข .....	12
วิธีการ.....	16
การที่กายคืนชีพ.....	21
คำสาป.....	22
พระกิตติคุณ .....	24
พันธสัญญาเดิม .....	24
พันธสัญญาใหม่ .....	28
การคืนพระชนม์ของพระเยซู .....	30
การทรงไถ่ .....	31
ชีวิตในปัจจุบัน.....	31
สภาวะเปลี่ยนผ่าน.....	32
ชีวิตใหม่.....	34
สมบูรณชีพนิรันดร์.....	35
จังหวะเวลา.....	36
คุณภาพ .....	38
สถานที่ .....	41
สรุป .....	44

# หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

## บทที่ 6

### ความรอด

#### บทนำ

ตลอดบทเรียนชุดนี้ เราได้ย้ำเน้นว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตได้เริ่มต้นขึ้น ในฐานะบทสรุปความเชื่อสั้น ๆ ที่คริสเตียนยุคแรกได้ประกาศเมื่อเขาเข้าพิธีรับบัพติศมา และไม่ยากเกินที่จะจินตนาการว่า ในบริบทดังกล่าว ถ้อยคำในหลักข้อเชื่อ ที่กล่าวถึงความเชื่อเรื่องความรอดของแต่ละบุคคลนั้น จะกระทบกับความรู้สึกมากเป็นพิเศษ

และสิ่งนี้ก็จริงสำหรับเราด้วยมิใช่หรือ? เรารักพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเรารู้คุณค่าของคริสตจักรที่พระองค์สร้างขึ้น แต่ความชื่นชมยินดีสูงสุดของเราก็คือข่าวดีที่ว่า ความรอดนั้นมีไว้เพื่อเรา เราชื่นชมยินดีเพราะความมั่นใจว่าพระเจ้ารักเรา พระองค์อภัยความบาปของเรา และพระองค์ได้จัดเตรียมบันไดลงนามสำหรับเรา ทั้งในปัจจุบันและในโลกหน้า

นี่คือบทเรียนที่ 6 ในชุด หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต และเราตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “ความรอด” ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาข้อความแห่งความเชื่อใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ที่ประกาศความเชื่อในข่าวประเสริฐแห่งการอภัยโทษและชีวิตนิรันดร์ ในพระคัมภีร์ คำว่า “ความรอด” ถูกใช้หลายวิธี โดยบ่งบอกว่า ความรอดของเราในพระคริสต์นั้นมีหลายด้านที่เราต้องพิจารณา เมื่อคริสเตียนในยุคปัจจุบันใช้คำว่า “ความรอด” โดยทั่วไปเราก็จะนึกถึงการรับพระพรที่พระคริสต์ได้ “ซื้อ” มาด้วยการพลีพระชนม์เพื่อไถ่บาปเรา เริ่มต้นด้วยการบังเกิดใหม่และคืนดีกับพระเจ้า ต่อเนื่องไปถึงชีวิตที่อยู่ในกระบวนการรับการชำระ และสิ้นสุดลงที่การได้รับสง่าราศีสูงสุดในฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกใหม่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึงประเด็นนี้ของความรอดว่า:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจใน ...  
การอภัยโทษบาป การที่กายคืนชีพ และสมบูรณชีพ  
นิรันดร์

ต้องเข้าใจว่าแนวคิดทั้งสาม ได้แก่ การอภัยโทษบาป การที่กายคืนชีพ และสมบูรณชีพนิรันดร์ ไม่ใช่ทั้งหมดที่พระคัมภีร์บรรยายเกี่ยวกับความรอดของเรา แต่สามสิ่งนี้เป็นข้อความหลักใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ที่ยืนยันความเชื่อในประเด็นสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากระทำเมื่อพระองค์ช่วยผู้เชื่อแต่ละคนให้รอด

ในการศึกษาเรื่องความรอด ในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

เราจะพิจารณาแต่ละมิติของความรอด หนึ่ง เราจะกล่าวถึงการอภัยโทษบาป สอง เราจะสำรวจหลักคำสอนเกี่ยวกับการคืนชีพ และสาม เราจะพิจารณาธรรมชาติของสมบรูณ์ชีพนิรันดร์ เราจะเริ่มด้วยเรื่องราวการอภัยโทษบาป

## การอภัยโทษบาป

เพื่อความเข้าใจว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ให้ความหมายของการอภัยโทษบาปอย่างไร เราจะศึกษาสามประเด็นที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดคือ หนึ่ง ปัญหาความบาป ที่ทำให้ต้องมีการอภัยโทษ สอง พระคุณพระเจ้า ที่ทำให้การอภัยโทษบาปเกิดขึ้นได้ และสาม ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล หมายถึงสิ่งที่เราต้องทำเพื่อได้รับการอภัยโทษบาป เราจะเริ่มด้วยปัญหาความบาป

### ปัญหาความบาป

คริสเตียนที่เชื่อในพระคัมภีร์รับรู้ว่า หนึ่งในเหตุผลที่พระเยซูคริสต์ต้องสิ้นพระชนม์ก็คือ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากความบาปของเรา ความบาปได้แยกเราออกจากพระพรของพระเจ้า และทำให้เราตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง และโดยลำพังแล้ว เราไม่มีทางแก้ปัญหานี้ได้ เมื่อเราพูดถึงปัญหาความบาป เราหมายถึง: ความบาปปรักปรำเราให้ต้องรับโทษ และนอกเหนือจากพระคริสต์แล้ว เราไม่มีทางอื่นเลยที่จะช่วยตัวเราเองให้รอดพ้นจากบาปที่ติดตัวเราอยู่ และผลของความบาปนั้นได้

เราจะค้นคว้าว่าพระคัมภีร์สอนเราอย่างไรเกี่ยวกับปัญหาความบาป ในสามประเด็น คือ หนึ่ง เราจะศึกษานิยามของความบาปตามพระคัมภีร์ สอง เราจะกล่าวถึงต้นกำเนิดความบาปของมนุษยชาติ และสาม เราจะศึกษาผลของความบาป เราจะเริ่มด้วยคำนิยามของความบาป

### คำนิยามของความบาป

พระคัมภีร์กล่าวถึงความบาปในหลากหลายวิธี โดยใช้คำว่า การไม่เคารพทบัญญัติ การกบฏ การละเมิด การทำผิด ความชั่วร้าย การพลาดจากเป้าหมาย และอีกหลายคำ แต่ละคำนี้บรรยายสิ่งที่เป็นความบาป และช่วยเพิ่มความเข้าใจของเราเกี่ยวกับความบาป

แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงความบาปอย่างเป็นนามธรรม คือเมื่อพระคัมภีร์นิยามความบาป และคำหนึ่งที่ดูเหมือนเด่นชัดกว่าคำอื่น ๆ คือคำว่า “การฝ่าฝืนบทบัญญัติ” ตามคำศัพท์ในพระคัมภีร์ ความบาป โดยพื้นฐานแล้ว คือการละเมิดกฎเกณฑ์ของพระเจ้า อัครทูตยอห์นเขียนถึงเรื่องนี้ใน 1 ยอห์น 3:4ว่า

ทุกคนที่ทำบาปย่อมละเมิดบทบัญญัติ อันที่จริง  
บาปก็คือการละเมิดบทบัญญัติ (1 ยอห์น 3:4)

การเน้นในลักษณะเดียวกันว่าความบาปคือ การไม่เชื่อฟังบทบัญญัตินั้น พบได้ในพระวจนะ เช่น โรม 7:9-25 และ 1 โครินธ์ 15:56 ความหมายพื้นฐานของบาปนี้ก็ถูกสะท้อนออกมาในหลักการศาสนศาสตร์ของความเชื่อ คริสเตียนดั้งเดิมหลายรูปแบบ

เพื่อเป็นตัวอย่าง เราจะฟัง ปุจฉา-วิสัชนาเวสต์มินสเตอร์ฉบับย่อ (Westminster Shorter Catechism) ข้อ 14 ซึ่งถาม-ตอบดังนี้:

ความบาปคืออะไร?

คำตอบ:

ความบาปคือการกระทำใดที่ไม่สอดคล้อง  
หรือที่ละเมิดต่อบทบัญญัติของพระเจ้า

ขอให้สังเกตว่า

คำตอบนี้ได้ระบุการละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้าในสองลักษณะกว้าง ๆ ได้แก่ การกระทำที่ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของพระเจ้า และ การละเมิดต่อบทบัญญัติของพระเจ้า

ในด้านหนึ่ง

การไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของพระเจ้าก็คือความล้มเหลวในการกระทำตามสิ่งที่พระคัมภีร์บัญชา เรามักเรียกสิ่งนี้ว่า “ความบาปโดยการละเลย”

เนื่องจากเราจะละเลยสิ่งที่เราควรทำ อีกด้านหนึ่ง การละเมิดบทบัญญัติ หมายถึง การกระทำสิ่งที่พระคัมภีร์ห้าม การทำผิดลักษณะนี้มักเรียกว่า “ความบาปโดยการกระทำ” เนื่องจากเราลงมือทำความบาปโดยคิด รู้สึก หรือกระทำการที่พระคัมภีร์ห้ามไว้

เมื่อเราพูดถึงพระบัญญัติของพระเจ้าว่าเป็นมาตรฐานที่ใช้นิยามความบาป เราจำเป็นต้องชี้ให้เห็นก่อนว่า พระบัญญัติของเจ้านั้น ไม่ได้เขียนขึ้นลอย ๆ หรือตามอำเภอใจ ตรงกันข้าม

บทบัญญัตินั้นคือภาพสะท้อนของบุคลิกภาพสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ลองฟังว่าเปาโลบรรยายพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร ในโรม 7:12:

ดังนั้นแล้วบทบัญญัติจึงบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์

## และพระบัญญัติกับบริสุทธิศักดิ์สิทธิ์ ชอบธรรม และดีงาม (โรม 7:12)

ตามที่เปาโลกล่าวในข้อนี้ พระบัญญัติของพระเจ้าที่บริสุทธิ ชอบธรรม และประเสริฐเสมอ เช่นเดียวกับพระเจ้า พระบัญชาของพระเจ้าที่สอดคล้องกับธรรมชาติของพระองค์เสมอ นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์สอนว่า ถ้าเรารักพระเจ้า เราจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ถ้าเรารักพระเจ้า เราก็จะรักสิ่งต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงพระองค์ เช่น พระบัญญัติของพระองค์ เราเห็นคำสอนเช่นนี้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 5:10 และ 6:5-6; มัทธิว 22:37-40; ยอห์น 14:15-24; และอีกหลายข้อ ให้เราลองฟังคำพูดของยอห์นใน 1 ยอห์น 5:3:

การรักพระเจ้าคือ การเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า และพระบัญชาของพระองค์ก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรง (1 ยอห์น 5:3)

การรักพระเจ้าต้องถูกแสดงออกโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ ดังนั้นเมื่อเราฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์ เราก็ไม่ได้กระทำด้วยความรักในพระองค์ และด้วยเหตุนี้ เราจึงกำลังทำบาปอยู่

ในพระคัมภีร์นั้นมีความเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดมากระหว่างการรักพระเจ้าและการเชื่อฟังพระองค์ ข้าพเจ้าคิดว่า สิ่งแรกที่เราต้องชัดเจนก็คือ การรักพระเจ้าแต่อย่างเดียวนั้น ไม่ได้แปลว่าเราปฏิบัติตามพระบัญชาที่ทำให้เรารักพระเจ้าอย่างลุล่วงไปได้ ตอนนี้อาจรู้สึกเหนื่อยหน่ายเพราะเป็นพันธะ หรือรู้สึกต้องทำตามหน้าที่ ซึ่งไม่ใช่ความรู้สึกเมื่อพระคัมภีร์บอกว่า “ถ้าเจ้ารักเรา” หรือเมื่อพระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าเจ้ารักเรา จงถือรักษาบัญญัติของเรา” แต่ถ้าเรามีความรัก ถ้าเรามีความเต็มใจที่จะเสียสละ โดยมีรากฐานในความชื่นชมยินดีในพระเจ้า การแสดงออกที่เป็นธรรมชาติและสมเหตุสมผลที่สุดของความรักนั้นก็คือการเต็มใจอย่างลึกซึ้งและการพร้อมที่จะเชื่อฟัง เนื่องจากสิ่งนี้หยั่งรากอยู่ในความปรารถนาที่เราจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ซึ่งเรารักและมีความชื่นชมยินดี ความเต็มใจและพร้อมที่จะเชื่อฟังนี้มีรากฐานอยู่ในการไว้วางใจว่า “หนทางของพระเจ้า” นี้ฟังพาได้และเป็นประโยชน์ต่อท่าน เหมือนบุคคลิกของพระองค์นั่นเอง

—ดร. เคล็น สกอร์จี้

เมื่อเราล้มเหลวไม่สามารถแสดงความรักที่เรามีต่อพระเจ้าออกมาได้ เราก็ทำบาปโดยการกบฏต่อพระองค์ ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ทำสิ่งชั่วร้าย

ทำไม่ได้ตามเป้าหมายของพระองค์  
 ทำให้ระคายเคืองต่อบุคลิกภาพอันชอบธรรมและประเสริฐของพระองค์  
 แต่เมื่อความรักในพระเจ้าบังนดาลใจเรา  
 เราก็จะให้ผลประโยชน์และพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เหนือตัวเราเอง เมื่อนั้น  
 เราก็จะสามารถหลีกเลี่ยงการทำบาป  
 รวมทั้งผลอันน่าสะพรึงกลัวของบาปในชีวิตของเรา  
 เมื่อเราได้เข้าใจนิยามของความบาปในฐานะการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า  
 แล้ว ต่อไปเราจะศึกษาต้นกำเนิดความบาปของมนุษยชาติ

### ต้นกำเนิดของความบาป

พวกเราส่วนใหญ่คุ้นเคยกับเหตุการณ์ที่บันทึกในปฐมกาล 3 ซึ่งเป็นตอนที่บรรพบุรุษของเรา คืออาดัมกับเอวา ได้กบฏต่อพระเจ้าด้วยการกินผลไม้ต้องห้ามจากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว ตามมุมมองของพระคัมภีร์ นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเดี่ยว ๆ แต่มันเป็นต้นเหตุให้มนุษยชาติทั้งสิ้นต้องตกอยู่ภายใต้ความบาปและต้องเสื่อมลงเพราะความบาป นักศาสนศาสตร์มักเรียกเหตุการณ์นี้ว่า “การที่มนุษยชาติล้มลงในความบาป” หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “การล้มลง”

ปฐมกาล 1:26-31 บอกเราว่า เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์ เราอยู่ในสภาพที่ “ดี” ในที่นี้ คำว่า “ดี” หมายความว่า เรามีลักษณะตามที่พระเจ้าต้องการ บรรพบุรุษสองคนแรกของเราเป็นพระฉายของพระเจ้าและมีความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม

เพียบพร้อมสมบูรณ์ที่จะรับใช้พระองค์โดยสร้างทายาทมากมายในโลกและปกครองเหนือโลกนี้ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้าง

เปาโลกล่าวในโรม 5:12 ว่า ก่อนที่พวกเขาจะล้มลง ความบาปยังไม่ได้เข้ามาในมนุษยชาติ ก่อนหน้านั้น เราไม่เคยทำบาป เราไม่มีแนวโน้มที่จะทำบาป เราไม่ได้เสื่อมลงเพราะบาป และบาปไม่ได้อยู่ในเรา

แต่ถึงแม้เราจะมิสภาพไร้บาป เราก็มีทั้ง “ความสามารถ” และ “โอกาส” ที่จะทำบาป เมื่อพระเจ้าสร้างอาดัมและเอวาและให้เขาทั้งสองอยู่ในสวนเอเดน พระองค์เปิดเผยหลายสิ่งหลายอย่างแก่เขา แต่มีบัญญัติหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นที่สุด อันเป็นการทดสอบความเต็มใจของเขาที่จะปรนนิบัติพระเจ้า ในปฐมกาล 2:16-17 เราพบว่าพระเจ้าอนุญาตให้อาдамและเอวารับประทานผลจากต้นไม้ใด ๆ ก็ได้ในสวนนั้น ยกเว้นต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว และแล้ว

ความเป็นไปได้ของการละเมิดบัญญัติก็กลายเป็นโอกาสสำหรับอาดัมและเอวาที่จะทำบาป

น่าเศร้าใจยิ่ง เพราะอย่างที่เรารับจากปฐมกาล 3:1-6 เจ้าผู้ร้ายหลอกให้อาдамกินผลไม้ต้องห้ามนั้น จากนั้น

เอวาก็เอาผลไม้ที่ให้อาדםและอาดัมก็รับ ไปกินด้วย ทั้งอาดัมและเอวาละเมิดบัญญัติแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าและจงใจเลือกที่จะ



ะทำบาป วิวรรณ์ 12:9 บอกชัดเจนว่า งูนั้นจริง ๆ แล้วก็คือซาตาน และ 1 ทิโมธี 2:14 ก็บอกว่าเอวาถูกล่อลวง แต่ทั้งการหลอกลวงของซาตานและความเขลาของเอวาก็ไม่สามารถใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำบาปได้ เขาทั้งสองมีความผิดที่เลือกความชั่วร้ายแทนที่จะเลือกความดี

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ช่วยให้เราเข้าใจอีกครั้งหนึ่งว่า ความบาปนั้น โดยรากฐานแล้วคือการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระประสงค์ที่พระองค์เปิดเผยแก่เรา เมื่อใดก็ตามที่เราคิด พุด หรือกระทำในลักษณะที่แตกต่างจากบทบัญญัติที่พระเจ้าเปิดเผย เราก็ได้เลือกความชั่วแทนความดีแล้ว

และถึงแม้เราจะถูกล่อลวงหรือหลอกล่อให้ทำบาป พระเจ้าก็ยังคงให้เราต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราได้ทำลงไป

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงต้องมีพระวณะของพระเจ้าอยู่ในใจของเราเสมอ ไม่ใช่เพียงให้เรา รู้พระวณะเท่านั้น แต่เพื่อให้เรารักพระวณะนั้นด้วย

เมื่อเรารู้จักพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติก็ช่วยให้เราเห็นได้ว่าอะไรคือความบาป เพื่อเราจะได้ไม่ต้องถูกล่อลวง และเมื่อเรารักพระบัญญัติของพระเจ้า ก็ง่ายยิ่งขึ้นที่เราจะเลือกเชื่อฟังพระองค์

เมื่อได้ศึกษาค่านิยมและต้นกำเนิดของความบาปแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาเรื่องผลของความบาป

## ผลของความบาป

พระวณะบันทึกไว้ว่า หลังจากอาดัมและเอวาได้ทำบาป พระเจ้าได้พิพากษาและสาปแช่งพงศ์พันธุ์มนุษย์ชาติทั้งสิ้น คำสาปแช่งของพระเจ้ากระทบทุกมิติของชีวิตมนุษย์

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นทันทีที่ได้แก่ความตายฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งถูกกล่าวถึงตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เช่น ยอห์น 5:24-25; เอเฟซัส 2:1-5; และโคโลสี 2:13-14 ด้วยคำสาปนี้ ตัวเราเองก็เสื่อมลงทั้งด้านร่างกายและจิตวิญญาณ ตามที่มีบันทึกไว้ในเยเรมีย์ 17:9 และโรม 7:18-8:11

และจบลงที่ความตายฝ่ายร่างกาย ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 3:19 และโรม 5:12 และในบั้นปลาย ความบาปก็นำมนุษยชาติไปสู่การทนทุกข์ทรมานตลอดไปในนรก ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ตามที่พระวณะกล่าวไว้ เช่น มัทธีว 5:29-30

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน ศิษยาภิบาลผู้โด่งดัง ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1834-1892 กล่าวในคำเทศนาของท่านหัวข้อ “คำสาปที่ถูกยกออกไป” เกี่ยวกับคำสาปของพระเจ้าที่มีต่ออาดัมและเอวา ว่า:

คำสาปนั้นรวมถึงสิ่งใดบ้าง? รวมถึงความตาย ซึ่งเป็นทั้งความตายทางกายภาพ และความตายฝ่ายจิตวิญญาณ ความตายของชีวิตภายในที่อาดัมมี คือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งได้สูญสิ้นไป และจะรื้อฟื้นคืนมาได้ก็โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ท้ายที่สุดและร้ายแรงที่สุด ได้แก่ความตายนิรันดร์  
ทุกสิ่งรวมอยู่ในคำที่น่าหวาดหวั่นและน่าสะพรึงกลัว คือ “นรก”  
นั่นเอง

ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ  
ผลแห่งความบาปของอาดัมกับเอวาได้กระจายไปสู่เผ่าพันธุ์มนุษยชาติ  
ไปสู่ทุกคนที่สืบเชื้อสายจากเขาตามธรรมชาติ  
เราเห็นการที่บาปปกคลุมไปทั่วนี้ในพระวจนะเช่น 1 พงศ์กษัตริย์ 8:46; โรม 3:9-  
12; กาลาเทีย 3:22; และเอเฟซัส 2:3  
ให้เราฟังถ้อยคำของเปาโลที่กล่าวถึงความบาปของอาดัมในโรม 5:12-19:

ฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปเข้ามาในโลกเพราะมนุษย์คนเดียวและบาปนำ  
ความตายมา  
และโดยทางนี้เองความตายจึงมาถึงมวลมนุษย์เพราะทุกคนได้ทำบาป...  
เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวทำให้คนเป็นอันมากเป็นคนบา  
ปฉันใด  
การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวก็ทำให้คนเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรม  
ฉันนั้น (โรม 5:12-19)

ตามที่เราเห็นในบทเรียนก่อนหน้านี้  
อาดัมเป็นปฐมพันธสัญญาของมนุษยชาติทั้งหมด และเปาโลสอนว่า ด้วยเหตุนี้  
ความบาปของอาดัมจึงถูกถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานทุกคน ผลก็คือ  
เราเป็นคนบาปโดยธรรมชาติ เราเข้ามาในโลกนี้ในสภาพตายฝ่ายจิตวิญญาณ  
ต้องตกอยู่ในความเจ็บปวดและความลำบาก และถูกกำหนดให้ตายฝ่ายร่างกาย

เราได้เรียนรู้จากบทเรียนก่อนหน้านี้ว่า  
อาดัมนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษยชาติ  
และเปาโลสอนว่า ด้วยเหตุนี้ จึงยากหากจะกล่าวเกินจริง  
และเป็นไปไม่ได้ที่แม้กระทั่งจะเข้าใจผลลัพธ์ทั้งหมดของความบาป  
แต่ความบาปของเราคือการกบฏต่อพระเจ้าผู้สร้าง  
คือความพยายามที่จะทำให้พระองค์เสียพระเกียรติ  
คือการละเมิดพระบัญญัติของพระองค์  
คือการเสื่อมจากพระสิริของพระองค์ ไม่ว่าจะมองอย่างไร  
เรื่องนี้ก็คือการทำตัวของเราเองให้เป็นศัตรูของพระเจ้า  
ความบาปทำให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าแตกหัก  
เพราะว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์  
พระเจ้าไม่สามารถประนีประนอมกับความบาป  
เนื่องจากพระองค์บริสุทธิ์ พระองค์จึงต้องสำแดงพระพิโรธต่อความบาป  
ฉะนั้น เมื่อคุณมองดูธรรมชาติที่เต็มไปด้วยความบาปของมนุษย์  
ซึ่งก็คือทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับปัญหาของเราเอง “บ-า-ป”

อักษรสามตัวสั้น ๆ ทางจิตวิทยา  
ที่ช่วยสะท้อนให้เราเข้าใจสิ่งที่เราเห็นในกระจกเงา และสิ่งที่เราเป็นอยู่  
และยังย้ำเตือนเราว่าไม่มีทางเลยที่เราจะช่วยตัวเราเองจากชะตากรรมนี้  
ได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยเราได้  
และพระองค์ได้ทรงช่วยเราโดยผ่านทางพระคริสต์

—ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์

ปัญหาเรื่องความบาปนั้นส่งผลหายนะ  
มนุษยชาติทั้งปวงนั้นหลงทางและต้องรับโทษทั้งสิ้น เราไม่มีทางไถ่ตัวของเราเอง  
เราถูกสาปให้ทนทุกข์ทรมานภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าตลอดไป  
ไม่มีทางใดที่จะทำให้เราได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าคืนมา  
หรือแก้ไขความบาปของเรา  
นอกจากพระเจ้าอภัยบาปของเราด้วยพระคุณของพระองค์แล้ว  
ก็ไม่มีความหวังอื่นใดเลยที่เราจะได้รับความรอดได้  
เราได้ศึกษาปัญหาความบาปแล้ว  
จากนี้ไปเราจะอธิบายเรื่องการอภัยโทษบาป โดยมองที่พระคุณพระเจ้า  
ซึ่งทำให้การอภัยนั้นเป็นไปได้

### พระคุณของพระเจ้า

ด้วยพระเมตตาของพระองค์  
พระเจ้าไม่ต้องการให้มนุษยชาติดำรงอยู่ภายใต้คำสาปแห่งความบาป  
พระองค์ยังทรงมีแผนการให้มนุษยชาติมีลูกหลานเต็มแผ่นดินโลกและปกครองเหนือโ  
ลกนี้ และทำให้โลกนี้เป็นราชอาณาจักรอันคู่ควรกับการสถิตอยู่ของพระองค์  
พระองค์จึงส่งพระผู้ไถ่มาแก้ปัญหาคความบาป และพระผู้ไถ่องค์นั้นก็คือพระเยซูคริสต์  
พระบุตรของพระองค์

ในฐานะพระผู้ไถ่ พระเยซูช่วยเราให้พ้นจากความผิดบาปและความเสื่อม  
พระองค์ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้า  
พระองค์ทรงคืนความสามารถของเราในการที่จะเปลี่ยนโลกนี้ให้เป็นอาณาจักรของพร  
พระองค์ได้ แผนการของพระเจ้าไม่ได้พึ่งพาความสามารถของมนุษย์  
ที่จะทำให้เราคู่ควรกับความรอด แต่ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า  
ความโปรดปรานของพระองค์ อันไม่ต้องแลกด้วยกุศลกรรม  
และทรงประทานพระคุณนี้แก่เราโดยผ่านตัวแทนแสนพิเศษ  
คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ลองอ่านในโรม 3:23-24:

เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระเกียรติสิริของพระเจ้า  
และโดยพระคุณของพระเจ้า  
พระองค์ทรงนับว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า

## ด้วยการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่พวกเขา (โรม 3:23-24)

ในฐานะพันธกิจแห่งพระคุณของพระเจ้า การอภัยโทษบาปเกี่ยวข้องกับทั้งสามพระภาคในตรีเอกานุภาพ คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยเริ่มต้นที่พระบิดา

### พระบิดา

หัวใจของความรอดคือองค์ตรีเอกานุภาพ: พระบิดาผู้เริ่มต้น พระบุตรเป็นผู้กระทำสำเร็จ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ใช้ให้เกิดผล เมื่อเรานึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดาและพระบุตร หรือจริง ๆ แล้ว เมื่อเรานึกถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามพระภาคนั้นเกี่ยวข้องในการวางแผนการเพื่อความรอดของเรา ทั้งสามพระภาคปฏิบัติพันธกิจแห่งพระคุณ ในความรัก และในความเมตตา เช่นเดียวกับในการรักษาไว้ซึ่งพระพิโรธ ความชอบธรรม และการพิพากษา ฉะนั้น เมื่อพระบิดาถูกมองว่าเป็นผู้เริ่มพันธกิจ พระองค์จึงไม่ได้ปฏิบัติพันธกิจนั้นอย่างเป็นเอกเทศจากพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

การอภัยโทษบาปเริ่มจากพระบิดาเพราะพระองค์ได้วางแผนการไว้แล้ว พันธสัญญาใหม่สอนเราอย่างชัดเจนว่าพระบิดาได้ส่งพระบุตรลงมาในโลกนี้และแต่งตั้งพระองค์ให้เป็นพระผู้ไถ่ เราเห็นคำสอนนี้ในยอห์น 3:16-18; กิจการ 2:34-36; และฮีบรู 3:1-2

พันธสัญญาใหม่สอนด้วยว่าพระบิดามอบหมายให้พระเยซูมีอำนาจไถ่ประชากรของพระองค์ รวมทั้งสัญญาว่าจะยอมรับการเสียสละของพระเยซูบนไม้กางเขนเพื่อเป็นค่าไถ่ชำระบาป บทบาทของพระบิดานั้นถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนในพระวจนะหลายตอน เช่น ยอห์น 10:14-18; โคโลสี 1:18-21; และฮีบรู 2:10

ความจริงแล้ว โรม 3:25 กล่าวว่า พระบิดาเป็นผู้ที่มอบพระเยซูให้เป็นเครื่องบูชา ลองฟังสิ่งที่เปาโลเขียนในข้อนี้:

## พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชาลบบาป (โรม 3:25)

พระบิดาทรงเป็นสถาปนิกแห่งการไถ่บาปผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์มีแผนการอันเปี่ยมด้วยพระคุณ

และพระประสงค์อันเปี่ยมด้วยพระเมตตาที่จะอภัยความบาปของเราและอวยพระพรเรา และพระราชอำนาจของพระองค์ก็คือสิ่งที่ทำให้ความรอดนั้นเป็นไปได้อย่างแน่นอน

ความคิดที่ว่า บนกางเขนนั้น  
พระเยซูกำลังพยายามหันพระพิโรธของพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ไม่ให้ตกลงบนคนของพระองค์  
โดยอธิบายในลักษณะที่ว่าพระเยซูเต็มไปด้วยความรัก  
แต่พระบิดาไม่เป็นเช่นนั้น  
เป็นการตีความที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูคริสต์  
ในการชำระบาป จริง ๆ แล้ว  
พันธกิจของพระเยซูบนไม้กางเขนก็คือการที่พระบิดาส่งความรักดั้งเดิม  
ของพระองค์ที่มีต่อประชากรของพระองค์  
ลองคิดว่าพันธสัญญาใหม่เน้นย้ำบ่อยครั้งเพียงใดว่า  
การที่พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้และแบกกางเขนของพระองค์นั้น  
ก็เป็นผลมาจากความรักของพระบิดานั้นเอง  
พระวาทะที่เราส่วนใหญ่จำได้เป็นข้อแรกในชีวิตคริสเตียนก็คือ ยอห์น  
3:16 ซึ่งเน้นชัดเจนว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก  
จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” ที่นี้  
ความรักของใครที่กำลังถูกเน้นในข้อนี้ล่ะ? เปล่า!  
ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงมองข้ามความรักของพระเยซู  
แต่นี้เป็นความรักของพระบิดาในฟ้าสวรรค์ที่ได้ประทานพระบุตรของ  
พระองค์ จุดนี้ต่างหากที่กำลังถูกเน้นย้ำในพระวาทะข้อนี้

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

## พระบุตร

พระคุณของพระเจ้าที่ทำให้การอภัยโทษบาปสำเร็จเกี่ยวข้องกับพระบุตร  
พระผู้ไถ่ของเราด้วย

เพื่อทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จ พระบุตรจึงถูกส่งเข้ามาในโลก  
โดยบังเกิดเป็นมนุษย์ คือพระเยซู พระเมสสิยาห์ที่คนรอคอยมาอย่างยาวนาน  
เพื่อที่จะชำระความบาปของมนุษย์ เราพบคำสอนนี้ในพระวาทะหลายตอน เช่น โรม  
3:25-26 และ ฮีบรู 2:14-17 และ 10:5-10

พระเยซูไถ่ความผิดบาปโดยตายบนกางเขนแทนที่คนบาป  
พระองค์รับคำสาปแช่งที่ตกบนพระองค์เพราะความบาปของเรา  
ความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระองค์ก็ถูกเติมเต็มในชีวิตของเรา  
เพื่อเราจะไม่ถูกนับว่าเป็นคนบาป แต่เป็นบุตรผู้เชื่อฟังของพระเจ้า  
พระวาทะบางตอนที่กล่าวถึงหลักการนี้ได้แก่ ยอห์น 10:14-18; กาลาเทีย 2:20;  
2 โครินธ์ 5:21; และ ฮีบรู 10:9-14 เปาโลเขียนไว้ใน เอเฟซัส 1:7 ว่า:

ในพระเยซู เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์  
คือได้รับการอภัยโทษบาปตามพระคุณอันอุดมของพระเจ้า (เอเฟซัส  
1:7)

บาปของเราได้รับการอภัยไม่ใช่เพราะพระเจ้าเพิกเฉยต่อบาปนั้น  
แต่เพราะพระองค์ให้โทษนั้นตกลงบนพระคริสต์แล้ว  
นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์หนุนใจให้เรามั่นใจในความรอดของเราได้อย่างมั่นคง  
นอกเหนือจากพันธกิจของพระบิดาและพระบุตรแล้ว  
การอภัยโทษบาปก็เป็นผลของพระคุณของพระเจ้าผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย

### พระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระภาคแห่งตรีเอกานุภาพผู้ทำให้การอภัยโทษบาป  
เกิดผลในชีวิตของเรา พระบิดาทรงวางแผน  
และพระบุตรทรงกระทำการไถ่บาปให้สำเร็จ แต่บาปของเรายังไม่ถูกยกโทษจริง ๆ  
จนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

เมื่อเราตัดสินใจเชื่อ

พระวิญญาณช่วยให้เราคืนดีกับพระเจ้าด้วยการยกโทษบาปทั้งสิ้นที่เราได้ทำมานับจน  
ถึงเวลาที่เรตัดสินใจรับเชื่อ และทรงมอบชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณแก่เราด้วย  
โดยการฟื้นฟูจิตวิญญาณของเราขึ้นใหม่ เหมือนที่พระเยซูกล่าวถึงในยอห์น 3:5-8  
ใน กิจการ 11:18 ซึ่งประสบการณ์นี้เรียกว่า “การกลับใจเพื่อเข้าสู่ชีวิตใหม่”  
เนื่องจากความเชื่อและการถูกสร้างใหม่ต้องเกิดจากความเสียใจและการสารภาพความ  
ผิดบาปของเราเสมอ พระวจนะหลายข้อต่างยืนยันเช่นนี้ เช่น 1 โครินธ์ 6:11

และพระวิญญาณก็นำการอภัยโทษบาปมาสู่เรา ตลอดชั่วชีวิตของเรา  
พระวิญญาณคือผู้รักษาความเชื่อของเรา ผู้นำเราในการสำนึกผิดในแต่ละวัน  
และผู้นำการอภัยโทษบาปมาสู่เราอยู่เสมอ

สิ่งที่พระวิญญาณกระทำบอกไว้ชัดเจนในโรม 8:1-16 และกาลาเทีย 5:5  
ตัวอย่างหนึ่งได้แก่ข้อเขียนของเปาโลใน 2 เธสะโลนิกา 2:13:

เพราะพระเจ้าทรงเลือกท่านมาตั้งแต่ต้นให้ได้รับความรอด  
โดยการทรงชำระให้บริสุทธิ์จากพระวิญญาณ  
และโดยการเชื่อความจริง” (2 เธสะโลนิกา 2:13)

ในข้อนี้

เปาโลเขียนว่าผู้เชื่อได้รับการช่วยให้รอดโดยการทำงานของพระวิญญาณ  
ซึ่งชำระเราจากความบาปและการอธรรม

ซึ่งก็หมายความว่าพระวิญญาณนำการอภัยโทษบาปมาสู่เรา  
และพระวิญญาณก็นำการอภัยโทษบาปมาสู่เราต่อไปเรื่อย ๆ

ตราบใจที่เรายังคงเชื่อในความจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า  
 ทั้งพระบิดา พระบุตร  
 และพระวิญญาณบริสุทธิ์สำแดงพระคุณแห่งการช่วยให้รอดต่อเรา  
 และสิ่งนี้มีนัยยะสำคัญสามประการสำหรับชีวิตของเราคือ หนึ่ง  
 เมื่อเราทำบาปและทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอการอภัยโทษและความช่วยเหลืออื่น ๆ  
 เกี่ยวกับความรอด ก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่เราจะทูลขอต่อทั้งสามพระภาคของพระเจ้า สอง  
 เมื่อเราได้รับพระพรเหล่านี้แล้ว เราก็ควรขอบพระคุณทั้งสามพระภาค และสาม  
 เราสามารถมีความมั่นใจสูงสุดในความรอดของเรา  
 เพราะเรารู้ว่าทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพทรงรักเราและกระทำพันธกิจเพื่อให้  
 นใจว่าเราได้รับการไถแล้ว พระบิดา พระบุตร  
 และพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานร่วมกัน  
 เพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อแก้ปัญหาคาบาปของเรา  
 หลังจากได้ศึกษาการอภัยโทษบาปจากมุมมองด้านปัญหาของคาบาปและพ  
 ระคุณของพระเจ้าแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาบทบาท  
 ความรับผิดชอบส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการอภัยโทษบาป

### ความรับผิดชอบส่วนบุคคล

พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าพระเจ้าไม่ได้อภัยบาปของทุกคน  
 บางคนได้รับการอภัย และบางคนไม่ได้รับ ทำไมจึงเป็นเช่นนี้?  
 จากมุมมองของมนุษย์ เหตุผลก็คือ โดยปกติแล้ว  
 กระบวนการอภัยโทษบาปขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านความรับผิดชอบส่วนบุคคลด้วย  
 กล่าวกว้าง ๆ ก็คือ คนที่ปวงที่ทำตามความรับผิดชอบเหล่านี้ก็ได้รับการอภัย  
 แต่คนที่เพิกเฉยต่อความรับผิดชอบนั้นก็ไม่ได้รับการอภัย  
 การพิจารณาด้านความรับผิดชอบส่วนบุคคลแบ่งเป็นสองส่วน  
 ส่วนแรกเกี่ยวกับเงื่อนไขที่พระคัมภีร์กำหนดว่าจำเป็นสำหรับการรับการอภัยโทษบา  
 ป ส่วนที่สองเกี่ยวกับช่องทางในการรับการอภัยโทษบาป  
 ให้เราเริ่มต้นที่เงื่อนไขในพระคัมภีร์ ที่เชื่อมโยงกับการอภัยโทษบาป

### เงื่อนไข

พระคัมภีร์กำหนดเงื่อนไขเบื้องต้นสองประการสำหรับการอภัยโทษบาป หนึ่ง  
 พระคัมภีร์กล่าวถึงความเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นเงื่อนไขจำเป็นข้อแรกสำหรับการรับอ  
 ภัยโทษบาป ในพระคัมภีร์นั้น แนวคิดเรื่องความเชื่อมีหลายด้าน แต่ในบริบทนี้  
 เมื่อเรากล่าวถึงความเชื่อในพระเจ้า เราก็หมายถึง:

การยอมรับในพระราชอำนาจสูงสุดของพระเจ้า  
 การยอมจำนนต่อพระองค์ด้วยความจงรักภักดี

และความไว้วางใจว่าพระองค์จะสำแดงพระเมตตาต่อเราโดยเห็นแก่พระผู้ไถ่ของเรา คือพระเยซูคริสต์

อาจฟังดูแปลกสำหรับคนรุ่นใหม่ แต่พระวอนะมักกล่าวถึงความเชื่อแบบนี้ว่า “ความยำเกรงพระเจ้า”

เช่น สดุดี 103:8-13 บรรยายเงื่อนไขของการอภัยโทษบาปดังนี้:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาและทรงพระคุณ  
ทรงพระพิโรธซ้ำและเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง  
พระองค์จะไม่ทรงกล่าวโทษอยู่เสมอ หรือทรงพระพิโรธเป็นนิตย์  
พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำแก่เราอย่างสาสมกับบาปของเรา  
หรือลงโทษอย่างสาสมกับความชั่วช้าของเรา  
เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเพียงใด  
ความรักของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ก็ยิ่งใหญ่เพียงนั้น  
ตะวันออกไกลจากตะวันตกเพียงใด  
พระองค์ก็ทรงยกเอาการล่วงละเมิดของเราออกไปไกลเพียงนั้น  
บิดาเอ็นดูสงสารบุตรของตนนั้นใด  
องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเอ็นดูสงสารผู้ที่ยำเกรงพระองค์นั้นนั้น (สดุดี 103:8-13)

ขอให้สังเกตว่า ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการอภัยโทษบาป และการล่วงละเมิดของเขาก็ได้รับการอภัย

หลักการนี้พบในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม เช่น 2 พงศาวดาร 30:18-19 กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยแก่ทุก ๆ คนผู้ตั้งใจแสวงหาพระองค์ ในมาระโก 4:12 พระเยซูกล่าวว่า

คนเหล่านั้นที่ยอมรับและเข้าใจพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถเห็นมาหาพระองค์และได้รับการอภัยได้ และในกิจการ 26:17-18

มีเพียงผู้ที่ตาของเขาถูกเปิดออกเพื่อให้เห็นสัจธรรมแห่งพระสิริและฤทธานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการอภัยโทษบาป

เงื่อนไขพื้นฐานประการที่สองสำหรับการอภัยโทษบาปตามที่พระคัมภีร์สอนก็คือ ความรู้สึกปวดร้าวเพราะสำนึกผิด ซึ่งหมายถึง:

ความรู้สึกโศกเศร้าอย่างแท้จริงที่ได้ทำบาป  
หรือความเสียใจอย่างแท้จริงที่ได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า

นี่ไม่ใช่แค่ความโศกเศร้าที่ถูกจับได้หรือต้องถูกลงโทษ แต่เป็นการยอมรับว่าข้อกำหนดของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และรู้สึกใจสลายเพราะเราล้มเหลวที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์

ในเรื่องของการสำนึกผิดนั้น เราทั้งหลาย คือท่านและข้าพเจ้า



จำเป็นต้องรู้สึกผิดที่ได้ทำบาป ข้าพเจ้าคิดถึง ดาวิด  
หลังจากที่เขาได้ทำบาปต่อนางบัทเชบา ไขแล้ว  
ดาวิดได้ทำบาปต่อนางบัทเชบา และเขาก็ได้ทำบาปต่อสามีของนางด้วย  
และเขาได้กระทำบาปต่อคริสตจักรในพันธสัญญาเดิมด้วย  
แต่ในที่สุดแล้วเขาก็สำนึกและกล่าวว่า “ข้าฯ ได้ทำผิดต่อพระองค์  
ต่อพระองค์เท่านั้น และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระองค์”  
คุณสัมผัสได้ว่าดาวิดได้สำนึกผิดอย่างแท้จริง  
หรือหากใช้คำศัพท์ปัจจุบันว่า เขารู้สึก “ใจแตกสลาย” เพราะได้ทำบาป  
และโดยพระวิญญูญาณ เราจำเป็นต้องรู้สึกอย่างเดียวกัน  
เมื่อเข้ามาเฝ้าจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

—ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช ไรม์ส

ยกตัวอย่าง ใน 2 ซามูเอล 11 ดาวิดไม่ได้แสดงความสำนึกผิดเลย  
เมื่อเขาล่วงประเวณีกับนางบัทเชบา หลังจากนั้นเขายังวางแผนฆ่าสามีของนาง  
คืออูริยาห์ เพื่อปกปิดการที่นางตั้งครรภ์ ตลอดจนการตั้งครรภ์ของนางบัทเชบา  
ดาวิดดำเนินชีวิตโดยปราศจากความเสียใจในสิ่งที่ทำลงไป  
จนกระทั่งหลังจากบุตรชายของเขาเกิดมา ในเวลานั้นเอง  
ผู้เผยพระวจนะนาธาน ได้เผชิญหน้ากับดาวิด และบอกให้รู้ถึงความบาปของเขา  
ตามที่บ้านทีกใน 2 ซามูเอล 12 เมื่อถึงตอนนี้  
ดาวิดจึงยอมรับความผิดที่ได้กระทำและรู้สึกเสียใจอย่างลึกซึ้ง  
และด้วยจิตวิญญูญาณที่แตกสลายอย่างแท้จริง ดาวิดจึงเขียนสดุดี 51  
ซึ่งเป็นสดุดีแห่งการสำนึกผิดอันยิ่งใหญ่  
เพื่อแสดงออกถึงความโศกเศร้าเสียใจอย่างลึกซึ้ง ดาวิดเขียนในสดุดี 51:6 และ 17  
ว่า:

แน่ทีเดียว พระองค์ทรงประสงคความจริงภายใน  
พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ถึงปัญญาในส่วนลึกที่สุด  
เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับ คือจิตวิญญูญาณที่ซอกซำ ซ้ำแต่พระเจ้า  
ใจที่ซอกซำและสำนึกผิดนั้น พระองค์จะไม่ทรงดูหมิ่น” (สดุดี 51:6,  
17)

ดาวิดรู้ว่า การที่จะรับการอภัยโทษบาปจากพระเจ้านั้น  
เขาจำเป็นต้องมีมุมมองเหมือนพระเจ้าในเรื่องความบาปที่เขาทำลงไป  
เขาจำเป็นต้องรังเกียจสิ่งที่เขาได้ทำ และต้องรู้สึกเสียใจอย่างแท้จริง  
การเน้นความรู้สึกปวดร้าวเพราะสำนึกผิดในลักษณะเดียวกันนี้ เห็นได้ในสดุดี  
32:1 และ 2 ซึ่งกล่าวว่าการอภัยโทษบาปมาถึงคนเหล่านั้นที่ไม่มีการหลอกลวง  
อิสยาห์ 55:7 กล่าวว่า  
พระเมตตาของพระเจ้าประทานมาแก่คนเหล่านั้นที่ละทิ้งความบาปของตน  
และเราก็อ่านพบในเยเรมีย์ 5:3 ว่า

## การอภัยโทษบาปถูกปฏิเสธไม่ให้แก่คนเหล่านั้นที่จิตใจแข็งกระด้างในเรื่องความบาป

ข้าพเจ้าคิดว่าเราปลุกฝังความรู้สึกเสียใจในความผิด ซึ่งเป็นหัวใจของการสำนึก โดยให้ความคิดของเราเน้นไปที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราทำเช่นนั้นได้โดยการตรึงตรองสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์

เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ไม่สามารถมีสัมพันธกรรมกับคนที่ไม่เชื่อฟังได้ แต่จะตัดสินการไม่เชื่อฟังและนำการชำระโทษมาบนคนเหล่านั้นที่ละเมียด นี่คือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง และเมื่อเราใคร่ครวญเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ก็ขอให้เรามองย้อนกลับไปดูข้อมูลเก่า ๆ เกี่ยวกับชีวิตของเรา และทบทวนในบางเรื่องที่เราได้ละเมิด ดื้อรั้น ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่ใส่ใจสิ่งที่พระเจ้าตรัส

และดำเนินชีวิตเหลวไหลจนทำให้พระองค์เสื่อมเสียพระเกียรติ เอาละ ตอนนี้นำเราย้อนกลับไป ตอนนี้นำโทษทัณฑ์ต่าง ๆ ที่เราต้องได้รับอันเป็นผลมาจากการดำเนินชีวิตเช่นนั้น จริง ๆ แล้วได้ตกลงบนบ่าของพระคริสต์ และพระองค์ได้ทกขัทรมานแทนเรา สิ่งนี้จะบอกเราว่า ความบาปของเราน่าอนาถเพียงใด และด้วยความบาปขนาดนั้น

มีเพียงการสละชีวิตของพระบุตรของพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น ที่จะชำระเราได้ และเมื่อเราตระหนักว่า ความบาปของเราน่าอนาถเพียงใดเมื่อเทียบกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และสิ่งที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเพื่อชำระบาปออกไป

การรับรู้ถึงความน่าอนาถของความบาปของเราก็จะถูกทำให้รุนแรงมากขึ้น และความเสียใจในความผิดของเราก็จะลึกซึ้งยิ่งขึ้น และกระบวนการนี้จะนำไปสู่ความพยายามอย่างจริงจัง ครั้งแล้ว ครั้งเล่า ที่จะพิจารณาตัวเราเองให้บริสุทธิ์ต่อพระเจ้า ที่จะบอกพระองค์ว่าเราเสียใจมากเพียงใดและรังเกียจความบาปของเรา อย่างแท้จริง ความบาปที่ทำให้พระองค์ต้องสละชีวิตเพื่อไถ่เรา

—ดร. เจ ไอ แพ็คเกอร์

ความเชื่อและความรู้สึกปวดร้าวเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับชีวิตของทุกคน ไม่ว่าเราจะเป็นผู้เชื่อหรือไม่ก็ตาม

สำหรับคนที่ยังไม่ได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด เงื่อนไขเหล่านี้เป็นโอกาสที่จะเข้าถึงพระเจ้าเพื่อรับการอภัยโทษบาป และเริ่มชีวิตใหม่ในพระคริสต์ สำหรับเราที่เป็นคนของพระผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว สองสิ่งนี้เตือนใจเราว่า เราต้องดำเนินชีวิตในความเชื่อที่สม่าเสมอ และต้องเสียใจอย่างแท้จริงกับความบาปที่เรายังคงกระทำอยู่

เพื่อเราจะได้รับการอภัยโทษบาปและการชำระทุก ๆ วันตลอดไป

เราได้เห็นแล้วว่าเงื่อนไขสำหรับการอภัยโทษบาปประกอบด้วยหน้าที่พระเจ้าทำให้เกิดความเชื่อและความรู้สึกปวดร้าวเพราะความบาปในใจของเรา ต่อไปเราจะศึกษาช่องทางที่เราได้รับการอภัยโทษบาป

## วิธีการ

บางครั้งคริสเตียนก็ไม่สามารถแยกแยะได้ระหว่าง “วิธีการแห่งพระคุณ” และ “พื้นฐานแห่งพระคุณ” เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงเข้าใจผิดว่าวิธีการแห่งพระคุณก็สามารถใช้เพื่อได้รับพระคุณเช่นกัน หรือถึงขนาดบังคับให้พระเจ้าสำแดงพระคุณต่อเรา ฉะนั้นเราจึงต้องแยกแยะระหว่างวิธีการและพื้นฐานให้ชัดเจน เพื่อให้เห็นภาพลองนึกถึงคนที่จำเป็นต้องทำกายภาพบำบัดเพื่อฟื้นตัวจากการบาดเจ็บ การบำบัดนั้นมีราคาสูงและมีผู้บริจจาค่าใช้จ่ายให้ เรากล่าวได้ว่าวิธีการที่ช่วยให้ฟื้นตัวก็คือกายภาพบำบัด แต่พื้นฐานด้านการเงินที่นำไปสู่การฟื้นตัวก็คือเงินบริจาค

เราอาจสรุปความแตกต่างนี้โดยกล่าวว่าพื้นฐานได้แก่เหตุผลหรือคุณความดีอันเป็นรากฐานของการกระทำหรือผลที่เกิดขึ้นตามมา แต่วิธีการคือเครื่องมือหรือกลไกที่ทำให้การกระทำหรือผลลัพธ์นั้นเกิดขึ้นได้

เมื่อเราพูดถึงการรับอภัยโทษบาปและพระคุณจากพระเจ้าพื้นฐานก็คือคุณความดีของพระคริสต์เสมอ ซึ่งพระองค์ได้รับอย่างควรโดยผ่านชีวิตอันเชื่อฟังและการสละพระชนม์บนไม้กางเขน สิ่งนี้เราเห็นในพระวจนะหลายตอน เช่น มัทธิว 26:28; โครินธ์ 1:13-14; และ 1 ยอห์น 2:12 การอภัยนั้นต้องได้รับอย่างควรเสมอ แต่ผู้ที่ได้รับการอภัยเพื่อเรานั้นคือพระคริสต์ ไม่ใช่ตัวเราเอง และวิธีการพื้นฐานที่พระคุณทั้งปวงจะเกิดขึ้นในชีวิตของเราได้ก็คือความเชื่อไม่ว่าโดยการแสดงออกโดยตรงต่อพระเจ้า หรือโดยผ่านวิธีการแห่งพระคุณ ความเชื่อก็เป็นเครื่องมือเบื้องต้นที่พระเจ้าใช้เพื่อนำพระคุณและพระพรอื่น ๆ มาสู่ชีวิตของเรา

พระคัมภีร์กล่าวถึงหลายวิธีการที่ความเชื่อจะถูกใช้ให้เกิดผล เพื่อจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะจัดวิธีการเหล่านี้เป็นสองประเภทกว้าง ๆ โดยเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน

ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

การอธิษฐานถูกระบุว่าเป็นวิธีการปกติพื้นฐานในการวิงวอนขอพระคุณและการอภัยจากพระเจ้า ตัวอย่างก็คือ โดยทั่วไปแล้ว

พระคัมภีร์กล่าวถึงการอธิษฐานสารภาพบาปและสำนึกผิดว่าเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ และโดยความเชื่อนี้ พระวิญญูญาณบริสุทธิก็ช่วยให้เราได้รับการอภัย ความสัมฤทธิ์ผลของคำอธิษฐานเช่นนี้ถูกกล่าวถึงใน 1 พงศ์กษัตริย์ 8:29-40; สดุดี 32:1-11; กิจการ 8:22; 1 ยอห์น 1:9; และอีกหลายตอน

สำหรับผู้ที่เพิ่งมารู้จักพระเจ้า

คำอธิษฐานสารภาพและสำนึกผิดอย่างจริงใจเป็นวิธีการที่พระวิญญูณบริสุทธิใช้ในเบื้องต้นเพื่อนำการอภัยโทษและความรอดมาสู่ชีวิตของเขา ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจึงเรียกการกลับใจใหม่ว่า “การสำนึกผิดเพื่อเข้าสู่ชีวิตใหม่” ในกิจการ 11:18 และสำหรับผู้เชื่อ

คำอธิษฐานสารภาพและสำนึกผิดเป็นวิธีการสำคัญตลอดไปในการรับพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเรา ตามที่เราอ่านพบใน 1 ยอห์น 1:9ว่า

ถ้าเราสารภาพบาปของเรา

พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมจะทรงอภัยบาปของเรา

และชำระเราให้พ้นจากความอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

ชาวดีในพระกิตติคุณก็คือ พระเจ้ายกโทษบาปของเราอย่างไม่มีเงื่อนไขบนพื้นฐานของสิ่งที่พระคริสต์ได้กระทำเพื่อเรา และเราสามารถรับการอภัยนี้โดยการทูลขอต่อพระองค์ด้วยความเชื่อเท่านั้น

คิดดูสิ คนมากมายคิดว่า ถ้าเราสอนว่าพระเจ้าจะยกโทษให้คนบาปเพียงแค่ว่าเขาเข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า “พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ ขอยกโทษข้าพระองค์ด้วย”

นั่นจะทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นของราคาถูก

แต่ประเด็นสำคัญของเรื่องก็คือ จริง ๆ

แล้วเป็นการเทิดทูนพระคุณของพระเจ้า

การสำนึกผิดของเราไม่ได้ช่วยให้เรารอดและก็ได้ไม่ได้เป็นพื้นฐานที่พระเจ้าใช้เพื่อยกโทษให้เรา

แต่เราได้รับความรอดเพราะพระเจ้าเองเป็นผู้ประทานพื้นฐานแห่งการอภัยและการคืนดี

ซึ่งมาในรูปของการพลีพระชนม์ของพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

อันเป็นค่าไถ่ที่ล้ำค่าที่สุด และแพงเกินกว่าจะคำนวณได้

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

การที่พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

พระภาคที่สองขององค์ตรีเอกานุภาพ เสด็จมาในโลกและใช้เวลา 30

ปีในสภาพมนุษย์และผู้รับใช้

จากนั้นก็ทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

ทั้งสิ้นนี่เป็นการชดใช้หนี้บาปชั่วนิรันดร์บนไม้กางเขน

เพื่อรับโทษแห่งความบาปของเรา นั่นคือราคา

นั่นคือสิ่งที่ต้องจ่ายชั่วนิรันดร์ และเป็นต้นทุนมหาศาล

เป็นค่าไถ่ที่ไม่มีวันสิ้นสุดสำหรับความบาปของเรา ฉะนั้น

นี่จึงไม่ใช่พระคุณราคาถูกราคาอย่างแน่นอน  
นี่คือพระคุณที่ราคาแพงที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยได้รับ  
แล้วเรารับพระคุณนี้เป็นของขวัญที่ไม่มีเงื่อนไข  
เพียงเพราะพระเยซูประทานพระองค์เองเพื่อเรา

—ดร. มาร์ค สเตราส์

ทุกคนที่มาหาพระองค์และเพียงกล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า  
ยกโทษแก่ข้าพระองค์ด้วย” ก็ได้รับการอภัย  
นี่ไม่ใช่เพราะคำขอร้องขอการอภัยโทษของเขาสูงส่งยิ่งนัก  
ไม่ใช่เพราะการสำนึกผิดของเขาแสนประเสริฐ  
แต่เพราะพระเยซูได้กระทำทุกอย่างที่จำเป็น  
เพื่อให้เราเป็นหนึ่งในอีกครึ่งในการสามัคคีธรรมกับพระบิดาของ  
เราในสวรรค์

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

ถึงจุดนี้เราต้องกล่าวก่อนว่า นอกจากคำอธิษฐานสารภาพและสำนึกผิด  
อันเป็นวิธีการปกติของการรับอภัยโทษ ก็มีการอธิษฐานเพื่อวิงวอนเพื่อผู้อื่น  
ซึ่งบางครั้งทำหน้าที่เป็นวิธีเหนือธรรมดา หรือวิธีพิเศษเพื่อทูลขอการอภัย  
การวิงวอนเพื่อผู้อื่นอาจนิยามได้ว่าเป็น “การเป็นสื่อกลาง หรือการร้องทุกข์  
หรือการอธิษฐาน เพื่อทูลขอแทนอีกคนหนึ่ง”

พระคัมภีร์บันทึกตัวอย่างของหลายคนที่อธิษฐานวิงวอนเพื่อผู้อื่นอย่างสัมฤทธิ์  
ผล ในกันดารวิถี 14:19

พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ายกโทษความบาปของอิสราเอลเพื่อสนองตอบคำอธิษฐานวิงวอนของโม  
เสส เราอ่านพบเช่นกันใน 2 พงศาวดาร 30:18-20 ว่า

พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าอภัยให้แก่คนที่ไม่ได้เตรียมตัวอย่างเหมาะสมสำหรับเทศกาลปัสกา  
เพื่อเห็นแก่คำอธิษฐานวิงวอนของเฮเซคียาห์ เราอ่านพบในโยบ 1:5

ว่าโยบถวายเป็นเครื่องบูชาแทนลูกหลานของท่านอย่างสม่ำเสมอ

แล้วเราก็อ่านพบในยากอบ 5:14-15 ว่ายากอบสอนว่า

ผู้อาวุโสในคริสตจักรสามารถทูลขอการอภัยโทษสำหรับผู้ที่ได้กระทำบาป จริงอยู่

พระเจ้าไม่ได้ประทานการอภัยโทษเพราะเห็นแก่การที่ผู้เชื่ออธิษฐานวิงวอนเพื่อคนอื่น  
นเสมอไป แต่ก็มีหลายครั้งที่พระองค์ทำเช่นนั้น

นอกเหนือจากการที่มนุษย์ทูลวิงวอนเพื่อคนอื่นแล้ว

ทั้งพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทูลวิงวอนเพื่อมนุษย์ด้วย

การทูลวิงวอนของพระเยซู ถูกกล่าวถึงในพระวจนะหลายตอน เช่น อิสยาห์ 53:12;

โรม 8:34; และฮีบรู 7:25 และการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทูลวิงวอนเพื่อเราก็ปรากฏในโรม

8:26-27

ช่องทางปกติที่สองสำหรับการอภัยโทษได้แก่พิธีกรรมบริสุทธิ์

หรือที่คริสตจักรโปรเตสแตนต์หลายแห่งในปัจจุบันเรียกว่า “ศาสนพิธี” ซึ่งได้แก่พิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท

ในที่นี้ เมื่อเราใช้คำว่า “พิธีกรรมบริสุทธิ” เราต้องเข้าใจก่อนว่า เราไม่ได้กล่าวถึงมหาสนิทและบัพติศมาในมุมมองเดียวกันกับคริสตจักรโรมันคาทอลิก ตรงกันข้าม คำว่า “พิธีกรรมบริสุทธิ”

ตามประวัติศาสตร์แล้วถูกใช้ในคริสตจักรโปรเตสแตนต์หลายนิกายมาตลอด เพื่อหมายถึงมหาสนิทและบัพติศมา

ทั้งสองเป็นศาสนพิธีพิเศษและบริสุทธิที่พระเจ้าประทานแก่คริสตจักร

เพื่อเป็นช่องทางในการแสดงออกถึงความเชื่อและรับพระพร

แม้คริสเตียนโปรเตสแตนต์จะมีธรรมเนียมที่แตกต่างกันเกี่ยวกับรายละเอียดของพิธีกรรมบริสุทธินี้ แต่ก็เห็นพ้องกันว่าพิธีทั้งสองมีความพิเศษในบางอย่าง

บางครั้งคริสเตียนก็รู้สึกสงสัยเมื่อได้ยินคนอื่นกล่าวถึงพิธีมหาสนิทและบัพติศมาว่าเป็นวิธีการรับการอภัย ดังนั้น สิ่งสำคัญที่เราต้องเน้นคือ

เราไม่ได้บอกว่าพิธีกรรมบริสุทธิทั้งสองนี้มีคุณค่าในตัวเองที่ทำให้การอภัยบาปสัมฤทธิ์ผล เพราะทั้งสองพิธีไม่ใช่พื้นฐานของการอภัยโทษบาป

ในขณะเดียวกัน พระคัมภีร์สอนว่า

เมื่อเราแสดงออกถึงความเชื่อโดยผ่านพิธีมหาสนิทและบัพติศมา

พระวิญญาณบริสุทธิก็ใช้พิธีกรรมบริสุทธินี้เพื่อนำความรอดมาสู่ชีวิตของเรา

บัพติศมานั้นถูกกล่าวถึงในฐานะเป็นช่องทางแห่งพระคุณ เช่น

ในมาระโก 1:4; กิจการ 2:38; โรม 6:1-7; และโคโลสี 2:12-14

ให้เราดูสักหนึ่งตัวอย่าง ซึ่งเป็นคำพูดของอานาเนียกับเปาโลในกิจการ 22:16:

และบัดนี้ท่านมัวรีรออะไร?

จงลุกขึ้นรับบัพติศมาและชำระล้างบาปทั้งหลายของท่านโดยร้องออกพระนามของพระองค์ (กิจการ 22:16)

ในคำสั่งนี้ อานาเนียบอกชัดเจนว่าบาปของเปาโลจะได้รับการอภัยหรือ “ชำระ” โดยผ่านบัพติศมา

แน่นอนว่าบัพติศมาไม่ใช่วิธีการที่จำเป็นสำหรับการรับการอภัยโทษ

เราสามารถรับการอภัยโทษด้วยวิธีอื่น ๆ เช่นกัน เช่น

อาชญากรที่รับเชื่อเมื่อถูกตรึงเคียงข้างพระเยซูก็ไม่เคยรับบัพติศมา แม้กระนั้น ลูกา

23:43 ก็กล่าวว่า เขาได้รับการอภัยและได้รับความรอด ดังนั้น

เราต้องไม่เข้าใจผิดว่าการอภัยโทษและความรอดมีไว้เพื่อคนที่ได้รับบัพติศมาแล้วเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า

บัพติศมาทำหน้าที่เป็นช่องทางปกติในการนำการอภัยโทษมาสู่ชีวิตของเรา

และมหาสนิทก็เช่นเดียวกัน

เปาโลอธิบายชัดเจนว่าการร่วมโต๊ะมหาสนิทกับพระเยซูคริสต์เป็นวิธีการที่จะรับพระเมตตาแห่งการสละพระชนม์ชีพของพระคริสต์ เช่นการอภัยโทษบาป

ให้เราศึกษาข้อความของเปาโลใน 1 โครินธ์ 10:16:

ถ้าย้ำน้ำองุ่นซึ่งเราอธิษฐานขอพระคุณคือการเข้าร่วมในพระโลหิต  
ของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ?  
และขนมปังซึ่งเราหักนั้นคือการเข้าร่วมในพระกายของพระคริสต์  
ไม่ใช่หรือ? (1 โครินธ์ 10:16)

คำถามในข้อนี้คือคำถามชวนคิด  
ทุกคนที่อ่านจดหมายของเปาโลรู้ว่าคำตอบก็คือ “ใช่อย่างแน่นอน”  
โดยการร่วมโต๊ะมหาสนิทกับพระผู้เป็นเจ้าของด้วยความเชื่อ  
เราก็เป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์

การอภัยโทษบาปเป็นมหาพระพรแห่งการช่วยให้รอดที่เราสัมผัสได้ตลอดชีวิต  
คริสเตียนของเรา ไม่ว่าเราจะเป็นผู้เชื่อใหม่หรือเป็นผู้เชื่อมานานแล้ว  
การอภัยโทษบาปเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเราดำเนินกับพระคริสต์  
และสิ่งนี้นำไปสู่พระพรอีกมากมายเช่นเดียวกัน

จอห์น เวสลีย์ หนึ่งในผู้ก่อตั้งคริสตจักรเมธอดิสต์ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วง คศ  
1703-1791 กล่าวถึงการอภัยโทษบาปใน “เทศนาธรรม หมายเลข 26” ของท่าน  
โดยอธิบายคำเทศนาของพระเยซูบนภูเขา ท่านกล่าวว่า:

ทันทีที่เราได้รับการอภัยโทษบาป เราก็ได้รับสิ่งอื่นอีกมากมายเช่นกัน  
ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ โดยความเชื่อในพระองค์  
ความบาปก็หมดอำนาจของมัน มันไม่มีอิทธิพลใด ๆ  
เหนือคนที่อยู่ภายใต้พระคุณ นั่นคือ ผู้ที่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า  
ตอนนี้  
ในเมื่อไม่มีใครสามารถกล่าวโทษคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์  
เขาจึงเป็นอิสระจากความบาปและจากความรู้สึกผิด  
ความชอบธรรมตามพระบัญญัติก็สำเร็จในคนเหล่านี้  
และพวกเขาที่ไม่ได้เดินตามเนื้อหนังอีกต่อไป แต่เดินตามพระวิญญาณ

ข้าพเจ้าคิดว่า ในบางมิตินั้น  
การอภัยโทษบาปคือความเป็นจริงที่มีคุณค่าสูงสุดที่เราได้รับในฐานะค  
ริสเตียน โดยพื้นฐานแล้ว  
ความหมายของการอภัยโทษบาปก็คือการที่เรามีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกั  
บพระเจ้า พระองค์ผู้สร้างเรา มา เมื่อเรามองดูโลกในปัจจุบัน  
เราเห็นว่าคนเราต่างแสวงหาความหมาย ความสำคัญ  
และวัตถุประสงค์ในชีวิต  
และในวัฒนธรรมของเราก็มีความสับสนมากมาย  
ชีวิตของเราเกี่ยวข้องกับอะไร? เรามีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร?  
ทำไมฉันจึงมาอยู่ที่นี่?  
และมนุษย์เราก็ลองทุกวิถีทางเพื่อค้นหาความหมายและความสำคัญของ  
ชีวิต ไม่ว่าจะโดยการทุ่มเทกับงาน เรื่องเพศ หรือยาเสพติดก็ตาม

ข้าพเจ้าหมายความว่า มีสถานที่ และหนทางมากมายที่คนเรายึดเพื่อไขว่คว้าหาความสุข และความชื่นชมยินดี แต่พระคัมภีร์บอกเราว่า ความจำเป็นพื้นฐานที่สุดในฐานะมนุษย์ก็คือ การมีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระผู้สร้างของเรา กับพระองค์ผู้ทรงสร้างเรามา พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าส่งพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ มาชำระโทษบาปของเรา มาเพื่อรับพระพิโรธของพระเจ้าแทนเรา เพราะความรักของพระองค์ พระเจ้าส่งพระบุตรลงมาเพื่อความบาปของเราจะได้รับการอภัย ฉะนั้น ถ้าเราวางใจในพระองค์ เราก็สามารถได้รับการอภัยโทษบาป และเมื่อเราได้รับประสบการณ์นั้น เมื่อเราหันมาหาพระเยซูคริสต์เพื่อรับการอภัยนั้น เราก็สัมผัสสันติสุขอันเหลือเชื่อ มีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับโลกนี้ เพราะเป็นสิ่งถูกต้องที่เรามีกับโลกนี้จริงๆ ทันใดนั้นเอง เราก็ตระหนักว่า เราถูกสร้างมาเพื่อสิ่งนี้เอง เราถูกสร้างมาเพื่อให้มีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระเจ้า เรารับรู้ได้ในวินาทีนั้นเอง

—ดร. ทอม ชโรเนอร์

เราได้สำรวจหลักคำสอนเรื่องการอภัยโทษบาปแล้ว  
จากนี้เราก็พร้อมที่จะศึกษาข้อความแห่งความเชื่อข้อความถัดไป นั่นคือ  
“การที่กายคืนชีพ”

## การที่กายคืนชีพ

เราคงจำได้ถึงข้อความใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจใน ...  
การที่กายคืนชีพ

เราต้องเข้าใจให้ชัดเจนว่า ในวรรคนี้ หลักข้อเชื่อ ไม่ได้กล่าวถึงการที่พระเยซูคืนพระชนม์ การคืนพระชนม์ของพระเยซูปรากฏอยู่ในย่อหน้าก่อนหน้าของหลักข้อเชื่อ ที่กล่าวว่า “ในวันที่สาม [พระเยซู] ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” ดังนั้น เมื่อกล่าวถึง “การที่กายคืนชีพ” หลักข้อเชื่อ กำลังพูดถึงการเป็นขึ้นมาโดยทั่วไป นั่นคือ การที่คนทั้งปวงเป็นขึ้นมาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยพระสิริ เราจะศึกษาการที่กายคืนชีพในสามขั้นตอน หนึ่ง



เราจะศึกษาคำสาปที่ส่งผลให้ร่างกายของเราต้องตาย สอง  
เราจะอธิบายว่าพระกิตติคุณของคริสเตียน ได้มอบชีวิตใหม่แก่ร่างกายของเรา  
และสาม เราจะศึกษาการที่ร่างกายของเราจะได้รับการไถ่ในบั้นปลาย  
เราจะเริ่มต้นด้วยคำสาปที่เป็นเหตุให้เราตายฝ่ายร่างกาย

### คำสาป

เราได้ทราบจากบทเรียนก่อนหน้าว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้น  
โดยประกอบด้วยกายและจิต จากฮีบรู 4:12 และ 1 เธสะโลนิกา 5:23  
คริสเตียนในบางประเพณียืนยันว่ามนุษย์แต่ละคนมีวิญญาณ นอกเหนือจากจิต  
แต่ในพระคัมภีร์ มีประมาณ 200  
ข้อที่ใช้คำใดคำหนึ่งในสองคำนี้เพื่อกล่าวถึงภาพรวมของความเป็นตัวเราเอง  
โดยไม่ได้หมายถึงตัวตนด้านร่างกาย ฉะนั้น  
คริสเตียนจากประเพณีดั้งเดิมส่วนใหญ่จึงสรุปว่า ทั้งคำว่า “จิต” และ “วิญญาณ”  
หมายถึงความจริงพื้นฐานอันเดียวกัน นั่นคือ มนุษย์นั้นประกอบด้วยสองส่วนหลัก  
ได้แก่ “ร่างกาย” และ “จิตวิญญาณ”

ก่อนที่มนุษย์เราจะล่มลงในความบาป  
ร่างกายและจิตวิญญาณของเรายังไม่ถูกระทบโดยความบาปและอำนาจบาปที่ทำให้  
เราเสื่อมลง แต่เมื่ออาดัมและเอวาล่มลงในความบาป  
ความบาปก็ทำให้ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของเขาเสื่อมลง  
และความเสื่อมทางกายภาพนี้ นำไปสู่ความตายฝ่ายร่างกาย  
ลองฟังคำสาปของพระเจ้าต่ออาดัมในปฐมกาล 3:19:

เจ้าจะทำมาหากิน อาบเหงื่อต่างน้ำ ตราบจนเจ้ากลับคืนสู่ดิน  
เพราะเรานำเจ้ามาจากดิน เพราะเจ้าเป็นธุลีดิน  
และเจ้าจะกลับคืนสู่ธุลีดิน” (ปฐมกาล 3:19)

เมื่ออาดัมและเอวาทำผิดต่อพระเจ้า พระองค์สาปแช่งเขาทั้งสอง  
เขาจะต้องตายและกลับกลายเป็นผงคลี  
และด้วยเหตุที่มนุษย์ชาติทั้งปวงสืบเชื้อสายจากอาดัมและเอวา  
เราทั้งปวงจึงเกิดมาด้วยความเสื่อมในลักษณะเดียวกัน เปาโลได้อธิบายไว้ในโรม  
5:12 ว่า

ฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปเข้ามาในโลกเพราะมนุษย์คนเดียวและบาปนำ  
ความตายมา  
และโดยทางนี้เองความตายจึงมาถึงมวลมนุษย์เพราะทุกคนได้ทำบาป”  
(โรม 5:12)

ความบาปส่งผลกระทบต่ออาดัมและเอวาทั้งด้านร่างกายและด้านจิตวิญญาณ

และเนื่องจากเราเป็นลูกหลานของทั้งสอง เราจึงต้องคำสาปนั้นด้วย จิตวิญญาณของเราเข้ามาสู่โลกนี้ในสภาพที่พระคัมภีร์เรียกว่า “สภาพตายฝ่ายจิตวิญญาณ” เราตกอยู่ภายใต้คำพิพากษาของพระเจ้า และเราสูญเสียความสามารถใด ๆ ที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย ความจริงข้อนี้อยู่ในพระวจนะ เช่น โรม 5:12-19 และ 8:1-8

และเช่นเดียวกับอาดัมและเอวา ความบาปได้ทำให้ร่างกายของเราเสื่อมลง ภาวะเสื่อมนี้ส่งผลถึงความลำบากทางกายภาพ การเจ็บป่วย และจบลงที่ความตาย เปาโลอธิบายเรื่องนี้ในโรม 6:12-19 และ 7:4-25

ความบาปทำให้ตัวตนทั้งหมดของเราเสื่อมลง ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ แต่พระสัญญาอันแสนวิเศษของพระเจ้าก็คือ ความรอดในพระคริสต์ทรงไถ่ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของเรา

คริสเตียนไม่ควรมองว่าความตายของมนุษย์เป็นเรื่องธรรมดา เรามักใช้ภาษา หรือสื่อแนวคิดเช่นนี้ออกมา บางครั้ง ในงานศพ เราอาจกล่าวถึงผู้ล่วงลับไปว่า “เขามีชีวิตที่ยืนยาวและดีงาม” และบางครั้ง

โดยเฉพาะในงานศพที่ผู้ล่วงลับเป็นเด็กอายุน้อยหรือใครสักคนที่อายุ 20-30 กว่า เรามักพูดว่า “โอ น่าสลดจริง ๆ” ไม่ใช่ครับ!

นี่ไม่ใช่วิธีที่เหมาะสมที่คริสเตียนจะมองความตายของมนุษย์ มุมมองของคริสเตียนเกี่ยวกับความตายของมนุษย์ก็คือ

ความตายทั้งปวงเป็นเรื่องผิดปกติ ตั้งแต่แรกเริ่ม

เราถูกสร้างมาเพื่อมีชีวิตอยู่ตลอดไป

คุณลองคิดดูว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของทุกอย่าง

แม้ในเรื่องของวันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้าง

พระองค์ทรงพอพระทัยอย่างเต็มที่กับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

เราจะมีชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระองค์และทำหน้าที่ตามที่พระองค์กำหนดไว้สำหรับสิ่งที่พระองค์สร้างมา เราไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อให้ตาย

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ค่าจ้างของความบาป

การที่ความบาปเข้ามาในโลก ตามที่กล่าวถึงในปฐมกาล 3 นั้น

ค่าจ้างของความบาปที่อาจารย์เปาโลและปฐมกาล 2 กล่าวถึง

ก็คือความตาย ความตายที่ส่งผลต่อร่างกาย

และความตายที่ส่งผลต่อจิตวิญญาณด้วย

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

มองในบางมุม ความตายฝ่ายร่างกายเป็นพระพรสำหรับผู้เชื่อ เพราะเราจะถูกพาไปปรากฏอยู่ต่อหน้าพระคริสต์โดยตรง แต่ในมุมมองพื้นฐานดั้งเดิม ความตายฝ่ายร่างกายนั้นน่าสลด มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ทุกคนต้องประสบ แต่มันก็ผิดธรรมชาติอย่างน่าเวทนา พระเจ้าไม่ได้สร้างมนุษย์ชาติขึ้นมาให้ตาย พระองค์สร้างเรามาเพื่อให้มีชีวิต

และความรอดของเราจะยังไม่สมบูรณ์แบบจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมาและไถ่ร่างกายของเราด้วย

เมื่อเราได้ศึกษาคำสาปที่ทำให้ร่างกายของเราต้องตายแล้ว  
ต่อไปเราจะพิจารณาแง่มุมในพระกิตติคุณที่ทำให้เรามั่นใจว่าร่างกายของเราจะคืนชีพ

### พระกิตติคุณ

ใครบ้างรู้จักคริสเตียนที่เชื่อว่าพวกเขาจะต้องใช้ชีวิตชั่วนี้รันดร์ในสวรรค์โดยเป็นวิญญาณที่ไร้ร่าง? ก็น่าจะมีไม่น้อย  
แปลกแต่จริงที่คำสอนเกี่ยวกับคนตายแล้วจะเป็นขึ้นมาใหม่แทบจะหายไปจากคริสตจักรปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง และเหตุผลหนึ่งก็คือ  
คริสเตียนมักไม่เข้าใจความสำคัญของร่างกายมนุษย์เรา  
แต่พระคัมภีร์สอนชัดเจนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่ว่า  
ไม่ใช่แค่จิตวิญญาณของเราเท่านั้น แต่ร่างกายของเราด้วย  
จะได้รับสง่าราศีเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

เราจะศึกษาแนวคิดที่ว่า การที่กายคืนชีพเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณ  
โดยพิจารณาสามประเด็นคือ หนึ่ง  
เราจะศึกษาภูมิหลังในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับคำสอนนี้ สอง เราจะได้เรียนรู้ว่า  
คำสอนนี้ถูกประกาศอย่างชัดเจนในพันธสัญญาใหม่ และสาม  
เราจะอภิปรายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการคืนชีพของผู้เชื่อกับการคืนพระชนม์  
ของพระเยซู เราจะเริ่มที่พันธสัญญาเดิมก่อน

### พันธสัญญาเดิม

คริสเตียนยุคปัจจุบันหลายคนคงไม่ทราบ แต่แท้จริงแล้ว คำว่า “พระกิตติคุณ” (Gospel) ซึ่งหมายความว่า “ข่าวประเสริฐ” มาจากพันธสัญญาเดิม ถ้าดูอย่างเจาะจง เราเห็นคำนี้ในอิสยาห์ 52:7 และ 61:1 และนาฮูม 1:15 ลองฟังอิสยาห์ 52:7 เป็นตัวอย่าง:

เท้าของผู้นำข่าวดีมาบนภูเขา ช่างงดงามยิ่งนัก ผู้ประกาศสันติภาพ  
ผู้แจ้งข่าวดี ผู้ประกาศความรอด ผู้กล่าวกับศิโยนว่า  
“พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง!” (อิสยาห์ 52:7)

ในพันธสัญญาเดิม “ข่าวดี” หรือ “พระกิตติคุณ” ก็คือ  
การที่พระเจ้าจะช่วยคนของพระองค์โดยการเอาชนะศัตรูทั้งของพระองค์เองและของ  
คนของพระองค์ด้วย หรือในนัยแคบ ๆ นี้คือข่าวดีที่ว่า  
พระเจ้าจะช่วยกู้คนของพระองค์จากการถูกศัตรูกดขี่ข่มเหงในโลกนี้  
แต่ในบริบทที่กว้างขึ้น นี้คือข่าวดีที่ว่า

พระเจ้าจะถอนคำสาปแช่งที่เป็นเหตุมาจากการที่อาดัมและเอวาล้มลงในความบาป พระองค์จะครองราชย์ด้วยสง่าราศีแห่งฟ้าสวรรค์เหนือคนทั้งโลก และที่สุดแล้ว จะอวยพระพรทุกคนที่วางใจในพระองค์

แน่นอน

ความรอดที่พระเจ้าประทานในพันธสัญญาเดิมอยู่บนพื้นฐานของชัยชนะในภาคต่อของพระคริสต์ แม้ว่าพระคริสต์ยังไม่ได้เสด็จมาสละพระชนม์เพื่อไถ่บาป แต่พระองค์สัญญาไว้แล้วว่า จะพลีพระชนม์เพื่อคนของพระองค์ และพระสัญญานั้นก็เพียงพอที่จะประกันความรอดของเขา จริง ๆ แล้ว ทุกความหวังแห่งความรอดในพันธสัญญาเดิมล้วนเล็งถึงพระคริสต์และสิ่งที่พระองค์จะกระทำจนสำเร็จ

ให้เราศึกษาคำอธิบายเกี่ยวกับเครื่องถวายบูชาในพันธสัญญาเดิม ในฮีบรู 10:1-5:

บทบัญญัติเป็นแต่เพียงเงาของสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึง ไม่ใช่ของจริง เพราะเหตุนี้จึงไม่สามารถทำให้ผู้เข้าเฝ้านมัสการสมบูรณ์พร้อมด้วยเครื่องบูชาเต็มๆ ซึ่งถวายซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกๆ ปีไม่มีสิ้นสุด เพราะถ้าทำเช่นนั้นได้ เขาจะไม่หยุดถวายเครื่องบูชาหรือ? เพราะผู้นมัสการจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเป็นพอ และจะไม่รู้สึกผิดกับบาปของเขาอีกต่อไป แต่เครื่องบูชาเหล่านั้นเป็นสิ่งเตือนใจสำนึกบาปทุกปี เพราะเลือดแพะเลือดวัวไม่สามารถลบล้างบาปให้สิ้นไป ฉะนั้นเมื่อพระคริสต์ทรงเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “พระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์เครื่องบูชาและของถวาย แต่ทรงเตรียมกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์” (ฮีบรู 10:1-5)

ผู้เขียนพระวจนะฮีบรูบอกชัดเจนว่าเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมเป็นเพียงเงาแห่ง “ของจริง” ที่จะถูกทำให้สำเร็จในพระคริสต์ในภายภาคหน้า เครื่องสัตวบูชาไม่มีทางชดใช้ความบาปได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระเจ้ากำหนดให้ความบาปของมนุษย์ต้องถูกลบโทษโดยความตายของมนุษย์เท่านั้น แต่เครื่องบูชาเหล่านั้นเล็งถึงพระเยซู โดยความตายของพระองค์ในฐานะมนุษย์สมบูรณ์แบบนั้น เป็นการชดใช้บาปที่เพียงพอและเกิดผลอย่างสมบูรณ์

ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณในพันธสัญญาเดิม คนของพระเจ้าถูกสอนว่า วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะทำให้มนุษย์ทั้งปวงที่ตายไปแล้วกลับเป็นขึ้นมา และจะพิพากษาคนเหล่านั้นตามการกระทำของเขา คนที่มีชีวิตอันชอบธรรมและวางใจในพระเจ้าก็จะได้รับพระพรเป็นนิจ แต่คนที่กบฏต่อพระเจาก็จะถูกเอาผิด โดยต้องรับโทษในอนาคตตลอดกาล ผลแห่งการกระทำทั้งสองแบบนี้จะดำเนินต่อไปทางกายภาพเป็นนิจ นักศาสนศาสตร์คริสเตียนมักกล่าวถึงเหตุการณ์นี้ว่าเป็นการพิพากษาค้างสุดท้าย

ตามที่เราเห็นในบทเรียนก่อนหน้านี หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตกล่าวถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายดังนี้ว่า

จากที่นั่น พระองค์จะเสด็จมาพิพากษาทุกคนเป็นและคนตายด้วย

ข้อความที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับหลักการที่ว่า การพิพากษาครั้งสุดท้ายสัมพันธ์กับการคืนชีพ น่าจะเป็นดาเนียล 12 ในบทนี้ ทูตสวรรค์เปิดเผยแก่ดาเนียลว่า ในอนาคตพระเจ้าจะปลดปล่อยคนของพระองค์จากการถูกข่มเหง ลองฟังคำกล่าวของทูตสวรรค์ต่อดาเนียล ในดาเนียล 12:1-2:

แต่ในครั้งนั้นประชากรของท่านคือทุกคนที่มีชื่ออยู่ในหนังสือ นั้นจะได้รับการช่วยกู้ คนเป็นอันมากที่ตายไปแล้วจะฟื้นขึ้น บางคนก็เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บางคนก็เข้าสู่ความอับอายและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ตลอดกาล (ดาเนียล 12:1-2)

เมื่อดาเนียลกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ “หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลก” ท่านจะจงหมายถึงกายที่คืนชีพ จิตวิญญาณ ไม่ได้หลับใหลในผงคลีแห่งแผ่นดินโลก แต่เป็นร่างกายต่างหาก และร่างกายเหล่านี้ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นเมื่อการพิพากษาครั้งสุดท้ายมาถึง อิสยาห์ก็กล่าวถึงวันแห่งการพิพากษา ซึ่งรวมถึงการที่คนทั้งปวงจะเป็นขึ้นมาจากความตาย ให้เราศึกษา อิสยาห์ 26:19-21:

แต่ผู้ที่เป็นของพระองค์ แม้ตายแล้วยังมีชีวิตอยู่ ร่างกายของเขาจะลุกขึ้นมา ท่านผู้นอนอยู่ในฝุ่นธุลี จงลุกขึ้นและโห่ร้องยินดี น้ำค้างสำหรับท่านเหมือนน้ำค้างยามเช้า โลกจะให้ชีวิตแก่ผู้ที่ตายแล้ว ประชากรของข้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของพวกท่านเถิด แล้วปิดประตูซ่อนตัวอยู่สักกระยะหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธของพระองค์ผ่านพ้นไป ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จออกมาจากที่ประทับของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวโลกเพราะบาปของพวกเขา โลกจะเผยโลหิตซึ่งหลั่งนอง และจะไม่ซ่อนผู้ที่ถูกเข่นฆ่าไว้อีกต่อไป” (อิสยาห์ 26:19-21)

นี่ก็เป็นอีกครั้งที่เราได้เห็น ว่า คนที่ตายไปแล้ว คนที่ล่วงหลับในผงคลีแห่งแผ่นดิน จะลุกขึ้นมาจากหลุมศพของเขาพร้อมกับชีวิตใหม่ รวากับว่าแผ่นดินโลกได้ให้กำเนิดเขา และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในบริบทของการพิพากษา เมื่อพระเจ้าเสด็จมาลงโทษมนุษย์ในโลกเพราะความบาปของเขา

หลักคำสอนเรื่องการที่กายคืนชีพถูกกล่าวเป็นนัยในพันธสัญญาเดิมหลายตอนที่กล่าวถึงการปลดปล่อยจากแดนมรณา (Sheol) ในบริบทของการพิพากษาครั้งสุดท้ายและการชดเชย เช่น สดุดี 19:7-15 และ

73:24-28 และในโยบ 19:25-27 โยบแสดงออกอย่างมั่นใจถึงความเชื่อที่ว่าท่านจะเป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อพบกับพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมาในโลกนี้นั้นคือ วันแห่งการพิพากษา

การที่กายคืนชีพและการพิพากษาในอนาคต อาจไม่ชัดเจนในพันธสัญญาเดิมเท่ากับในพันธสัญญาใหม่ แต่แน่นอนในพันธสัญญาเดิมก็มีข้อความที่บ่งบอกว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น อิชยาห์กล่าวถึงช่วงเวลาที่คุณตายจะเป็นขึ้นมา และออกมาจากหลุมศพของเขา ในทำนองเดียวกัน ดาเนียลกล่าวถึงช่วงเวลาที่คุณตายจะก้าวออกมา ทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรมจะรับการพิพากษารั้งสุดท้าย ฉะนั้นนี่เป็นสิ่งที่หนึ่ง เป็นความเชื่อที่เกิดขึ้น อย่างน้อยก็ท่ามกลางชาวยิวบางส่วน พวกเขาฟาริสีในช่วงเวลาของพระเยซูเชื่อในการที่กายคืนชีพ แต่พวกเขาสะดูสีไม่เชื่อ เมื่อพวกเขาสะดูสีมาหาพระองค์และถามว่า การที่กายคืนชีพมีจริงหรือไม่ โดยตั้งคำถามล่อลวงเพื่อให้พระเยซูกลายเป็นตัวตลก พระเยซูยกข้อความจากพระคัมภีร์ อันเป็นตอนที่พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” และพระเยซูกล่าวว่า “[พระเจ้า] มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น” ฉะนั้นในกรณีของอับราฮัม เมื่อพระเจ้าสร้างสัมพันธ์ภาพขึ้นมา หรือสร้างพันธสัญญาขึ้นมากับผู้ใด มันก็เป็นความสัมพันธ์ส่วนบุคคลจริง ๆ กับผู้นั้น ฉะนั้นถ้าอับราฮัมจะนอนในฝังคลิดินตลอดไปโดยไม่มีวันเป็นขึ้นมาอีก มันก็จะไม่สมเหตุผลเลยที่จะกล่าวว่า พระเจ้าทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ กับอับราฮัมเป็นนิจ นั้นจึงหมายความว่า พันธสัญญาใหม่ก็ยึดมั่นในหลักคำสอนเรื่องการที่กายคืนชีพอย่างแน่นอน โดยเพิกถอนไม่ได้ และแน่นอนที่สุด การที่พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายก็เป็นการประทับตราครั้งสุดท้าย เพื่อยืนยันหลักการนี้

—ดร. จอห์น เพรม

เราได้เรียนรู้แล้วว่า การที่คนทั้งปวงจะคืนชีพนั้น เป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณในพันธสัญญาเดิม ต่อไปเราจะเรียนรู้ว่า หลักการนี้ก็有一部分หนึ่งของพระวจนะในพันธสัญญาใหม่ด้วย

## พันธสัญญาใหม่

ความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดระหว่างพระกิตติคุณแห่งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่อยู่ตรงนี้ ในพันธสัญญาใหม่นั้น พระผู้ไถ่ได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ได้ถูกเปิดเผยในประวัติศาสตร์ในนามของ “พระเยซูชานาซาเรธ” เมื่อเป็นดังนั้น พระเจ้าก็กำลังปกครองโดยผ่านพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซู นี่คือเหตุผลที่พันธสัญญาใหม่ย่อเยาะว่า พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งหมายความว่า พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ผู้ครองราชย์ เราเห็นข้อความเช่นนี้ในลูกา 2:11; กิจการ 2:36; โรม 10:9; และ 1 โครินธ์ 12:3

ความรอดมาถึงเราโดยวิธีเดียวกันทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ นั่นคือ โดยความเชื่อในพระสัญญาว่าพระเจ้าจะประทานให้ ความแตกต่างระหว่างความเชื่อในพันธสัญญาเดิมและความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ ไม่ได้เกี่ยวกับความเชื่อต่อพระเจ้า แต่เกี่ยวกับความเฉพาะเจาะจงที่มากับพระสัญญาของพระเจ้า ความเชื่อในพันธสัญญาเดิม โดยรากฐานแล้ว เป็นการมองไปในอนาคต สู่คำสัญญาที่จะถูกทำให้สำเร็จ ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่และหลังจากนั้นเป็นการมองย้อนกลับไปที่ไม้กางเขน เป็นความเชื่อในพระสัญญาที่ถูกทำให้สำเร็จแล้ว ดังนั้น ทั้งสองแบบจึงเกี่ยวข้องกับความเชื่อที่มุ่งไปสู่พระเจ้า โดยเชื่อในสิ่งที่พระองค์จัดเตรียม ซึ่งเราไม่สามารถจัดหาด้วยตนเองได้

—ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์

ในพระเยซู คำสัญญาแห่งความรอดทั้งสิ้นในพันธสัญญาเดิมถูกทำให้สำเร็จตามที่เรารู้พบในฮีบรู 10:1-5 การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็คือความจริงที่เครื่องบูชาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมเล็งถึง นอกจากนั้น ในโรม 15:8-13 และกาลาเทีย 3:16 เปาโลอธิบายว่า พระกิตติคุณแห่งพระเยซูทำให้พระสัญญาต่าง ๆ ที่ได้กระทำไว้กับบรรดาบิดาจารย์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จขึ้นมา โดยวิธีนี้และวิธีอื่น ๆ พันธสัญญาใหม่เป็นการยืนยันพระกิตติคุณแห่งพันธสัญญาเดิม นั่นคือข่าวประเสริฐที่ว่าพระมหากษัตริย์เบื้องบน ก็ได้ได้นำความรอดมาถึงคนของพระองค์โดยพระคุณเพราะความเชื่อ

พระเยซูสอนว่า คนทั้งปวงจะเป็นขึ้นมาใหม่ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 22:23-32 และลูกา 20:27-38 พระองค์หักล้างความเชื่อของพวกเขาที่ปฏิเสธการเป็นขึ้นมาจากความตาย ในลูกา 14:13-14 พระองค์หนุนใจผู้เชื่อให้กระทำการดี ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาจะได้รับบำเหน็จรางวัลเมื่อเป็นขึ้นมาจากความตาย และในยอห์น 11:24-26 พระองค์ยืนยันหลักคำสอนนี้เมื่อพระองค์พบกับมารธา พี่สาวของลาซารัส ลองฟังคำพูดของพระเยซูในลูกา 20:37:

แต่ในเรื่องพมไม้ นั้น

แม้กระทั่งโมเสสยังแสดงให้เห็นว่าคนตายเป็นขึ้นมาใหม่ (ลูกา 20:37)

ในข้อนี้ พระเยซูยืนยันว่า หลักคำสอนเรื่องการที่คนทั้งปวงจะเป็นขึ้นมา นั้น ถูกเปิดเผยอยู่แล้วในพันธสัญญาเดิม และหลักการเดียวกันนี้ก็ถูกยืนยันตลอดในพันธสัญญาใหม่ แต่เป็นที่น่าเสียใจที่คริสตจักรหลายคณะ ส่วนใหญ่แล้ว ไม่ได้ให้ความสนใจกับหลักการที่กายจะคืนชีพอีกครั้ง คริสเตียนหลายคนเชื่อว่า เราจะกลายเป็นวิญญาณไร้ร่างชั่วคราว แต่ฮีบรู 6:1-2 บรรยายว่า การที่กายคืนชีพเป็นหนึ่งในหลักคำสอนเบื้องต้นของความเชื่อคริสเตียน และฮีบรู 11:35 ก็กล่าวว่า การที่ผู้เชื่อจะเป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งถูกมองว่าเป็นแรงบันดาลใจในการกระทำสิ่งดี จริง ๆ แล้ว เหล่าอัครทูตอธิบายเสมอว่าคริสเตียนเชื่อในพระสัญญาในพันธสัญญาเดิม ที่ว่าจะมีการคืนชีพ ตัวอย่างเช่น คำพูดของเปโตรและยอห์นในกิจการ 4:1-2 เปาโลก็กล่าวถึงเช่นกันในกิจการ 23:6-8 และ 24:14-21 เพื่อเป็นตัวอย่าง เราจะฟังคำพูดของเปาโลที่ปกป้องพันธกิจของท่านในกิจการ 24:14-15:

อย่างไรก็ตาม

ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษในฐานะ

สาวกของ 'ทางนั้น' ซึ่งพวกเขาเรียกว่านิกายหนึ่ง

ข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งที่สอดคล้องกับบทบัญญัติและทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้ในหนังสือผู้เผยพระวจนะ

และข้าพเจ้าเองมีความหวังในพระเจ้าเช่นเดียวกับคนเหล่านี้ว่าทุกคนชอบธรรมและคนชั่วจะเป็นขึ้นจากตาย (กิจการ 24:14-15)

ในพระวจนะตอนนี้ เปาโลอธิบายว่า

ความหวังของคริสเตียนในการที่กายคืนชีพ ณ การพิพากษาครั้งสุดท้าย

ก็ตรงกับความหวังของชาวยิว ข้อแตกต่างก็คือ

คริสเตียนเชื่อว่าการที่กายคืนชีพนี้จะกระทำสำเร็จโดยผ่านพระคริสต์

สิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจก็คือ

แผนการแห่งความรอดของพระเจ้านั้นเป็นอย่างเดียวกันตลอดมา

พระองค์มิได้กำหนดวิธีการรับความรอดอย่างหนึ่งสำหรับคนอิสราเอลโบราณ

และอีกวิธีสำหรับพวกเรา

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มีเอกภาพในด้านคำสอน

นั่นเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่คริสเตียนให้คุณค่ากับพันธสัญญาเดิมในฐานะเป็นพระคำของ

พระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา คนของพระเจ้าได้รับความรอดโดยพระคุณ

เพราะความเชื่อ และในพระคริสต์เสมอ

คริสเตียนเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันยาวนานแห่งพระเมตตาและการทรงไถ่ที่

พระเจ้าได้ประทานแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ตลอดมา และพระคัมภีร์ทั้งเล่ม



ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ได้สอนเราเกี่ยวกับสัจธรรมอันประเสริฐนี้ เราได้เห็นแล้วว่าทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระกิตติคุณครอบคลุมชาวประเสริฐที่ว่าจะมีการคืนชีพของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ต่อไปเราจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคืนชีพของผู้เชื่อและการคืนพระชนม์ของพระเยซู

### การคืนพระชนม์ของพระเยซู

พันธสัญญาใหม่สอนเราว่า มีความเชื่อโยงอย่างน้อยสองประการระหว่างการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการเป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งของผู้เชื่อ ประการแรก เราจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาพร้อมด้วยชีวิตที่เต็มด้วยพระพร เพราะเราเป็นเอกภาพกับพระเยซูในการคืนพระชนม์ของพระองค์นั่นเอง ตามที่เปาโลเขียนในโรม 6:4-5:

ฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการบังเกิดมาเข้าในความตายเพื่อที่เราเองก็จะได้มีชีวิตใหม่เช่นเดียวกับที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายโดยพระเกียรติสิริของพระบิดา ถ้าเราได้มีส่วนร่วมกับพระองค์ในการตายเหมือนพระองค์ แน่แน่นอนเราจะมีส่วนร่วมในการเป็นขึ้นจากตายเหมือนพระองค์ (โรม 6:4-5)

เปาโลกล่าวว่า โดยความเชื่อบังเกิดมาได้ทำให้เราเป็นเอกภาพกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ อันนำไปสู่การชำระหนี้ที่เราก่อขึ้นมาโดยความบาปของเรา และบังเกิดมานี้ก็ทำให้เราเป็นเอกภาพกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย ทำให้จิตวิญญาณของเราถูกสร้างใหม่ในชีวิตนี้ และร่างกายก็จะเป็นขึ้นมาใหม่ในกายภาคหน้า การที่เราเป็นหนึ่งเดียวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซู ถูกกล่าวถึงในพระวจนะหลายตอน เช่น 1 โครินธ์ 15:21-22; ฟิลิปปี 3:10-12; และโคโลสี 2:12

และเพราะเหตุว่าเราเป็นเอกภาพกับพระเยซูในการคืนพระชนม์ของพระองค์ นั่นจึงเป็นหลักประกันว่ากายของเราจะคืนชีพ ลองฟังคำพูดของเปาโลใน 1 โครินธ์ 15:20-23:

แต่ที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจริงๆ เป็นผลแรกของบรรดาผู้ที่ล่วงลับไป เพราะในเมื่อความตายสืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียว การเป็นขึ้นจากตายก็สืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียวเช่นกัน

เพราะว่าในอาดัมคนทั้งปวงตายฉันใด ในพระคริสต์  
คนทั้งปวงจะได้รับชีวิตฉันนั้น แต่จะเป็นไปตามลำดับ คือ  
พระคริสต์ผู้เป็นผลแรก จากนั้นบรรดาคนของพระองค์  
เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 โครินธ์ 15:20-23)

ในข้อนี้ เปาโลกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูว่าเป็น  
“ผลแรกแห่งการเก็บเกี่ยว” ซึ่งรวมถึงคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์  
ในพันธสัญญาเดิมพระเจ้ากำหนดให้ชาวอิสราเอลนำผลแรกของการเก็บเกี่ยว  
มาถวายพระองค์ เราเห็นสิ่งนี้ในเลวีนิติ 23:17  
ผลแรกนี้หมายถึงพืชผลชุดแรกของการเก็บเกี่ยว  
ซึ่งเป็นตัวแทนของพืชผลทั้งสิ้นที่เก็บเกี่ยวได้  
การถวายนี้เป็นรูปแบบหนึ่งของหลักประกัน นั่นคือ  
โดยการถวายผลแรกของการเก็บเกี่ยวแด่พระเจ้า  
ชาวอิสราเอลได้แสดงความเชื่อมั่นว่าเขาจะได้รับผลิตผลทั้งหมดที่เหลือในฤดูกาลนั้น  
เมื่อพระเจ้าประทานการคืนพระชนม์ของพระเยซูแก่เรา  
พระองค์ได้สำแดงพระประสงค์ของพระองค์อย่างชัดเจนที่จะทำให้กายของเราคืนชีพใน  
ลักษณะเดียวกัน ดังนั้น ในฐานะผู้เชื่อ  
เราจึงมั่นใจอย่างยิ่งเกี่ยวกับการที่กายของเราจะคืนชีพในอนาคต เพราะเรารู้ว่า  
โดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระเจ้าได้ประทับตราเราแล้วสำหรับวันนั้น  
เท่าที่เราได้ศึกษาเกี่ยวกับการที่กายคืนชีพ  
เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำสาปที่นำไปสู่ความตายฝ่ายร่างกาย  
และเกี่ยวกับพระกิตติคุณที่ประทานชีวิตแก่ร่างกายของเรา ณ จุดนี้  
เราก็พร้อมที่จะพิจารณาว่าร่างกายของเราจะมีประสบการณ์กับการทรงไถ่ได้อย่างไร

### การทรงไถ่

เราจะพิจารณาการที่ร่างกายได้รับการไถ่ในสามขั้นตอน หนึ่ง  
สิ่งที่คุณเชื่อประสบเมื่อเขามีชีวิตอยู่ในโลกในปัจจุบัน สอง  
สถานะเปลี่ยนผ่านของร่างกายของเรา เมื่อเราตายทางกายภาพ และสาม  
ชีวิตใหม่แห่งการที่กายคืนชีพ ซึ่งจะเริ่มต้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา  
ให้เราศึกษาเกี่ยวกับชีวิตในปัจจุบันก่อน

### ชีวิตในปัจจุบัน

ถึงแม้โดยปกติแล้ว  
คริสเตียนพูดถึงการที่ร่างกายได้รับการไถ่ในความหมายของการคืนชีพในวันสุดท้าย  
แต่พระคัมภีร์ก็ได้สอนว่า  
ความรอดสำหรับร่างกายของเราเริ่มขึ้นพร้อมกับการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสถิต

ตาในใจของเราเมื่อเราเปิดใจเชื่อ  
 การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตในใจถูกกล่าวถึงในโรม 8:9-11  
 ถึงแม้สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้กายของเราคืนชีพอย่างทันทีทันใด  
 แต่ก็เป็นการประทับตราเราด้วยหลักประกันว่าร่างกายของเราจะคืนชีพขึ้นมาอย่างสม  
 บุรณ์ในอนาคต ตามที่เปาโลสอนในเอเฟซัส 1:13-14  
 และตลอดชั่วชีวิตของเรา  
 ร่างกายของเราก็จะได้รับประโยชน์จากการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตภายใน  
 โดยเฉพาะด้วยกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์  
 การชำระให้บริสุทธิ์ทางกายภาพก็คล้ายคลึงกับการชำระให้บริสุทธิ์ทางจิตวิญญาณ  
 พระวิญญาณบริสุทธิ์แยกเราไว้สำหรับพระเจ้าและทำให้เราบริสุทธิ์  
 พระองค์ทรงชำระเราต่อเนื่องตลอดชีวิตของเรา  
 โดยอภัยบาปที่เรากระทำโดยใช้ร่างกายของเรา  
 เพื่อให้เรามั่นใจว่าเราใช้ร่างกายของเราโดยถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ที่ดีที่สุดก็คือ  
 สิ่งนี้นำไปสู่การที่เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของเรา  
 เหมือนที่เปาโลสอนใน 1 โครินธ์ 6:20  
 และการที่เราถวายร่างกายของเราแด่พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิต  
 ตามที่เราอ่านพบในโรม 12:1

### สภาวะเปลี่ยนผ่าน

หลังจากการไถ่ร่างกายของผู้เชื่อได้เริ่มขึ้นในชีวิตนี้  
 กระบวนการนี้ก็ดำเนินต่อไปในช่วงหลังจากที่ร่างกายของเราได้ตายลง  
 เมื่อเราตาย ร่างกายของเราก็ถูกแยกจากจิตวิญญาณของเราชั่วคราว  
 ขั้นตอนนี้มักถูกเรียกว่า “ขั้นตอนเปลี่ยนผ่าน”  
 ซึ่งเป็นขั้นตอนระหว่างชีวิตของเราบนโลกในปัจจุบันและชีวิตที่เราจะได้รับเมื่อกาย  
 ของเราคืนชีพ ในภาวะเปลี่ยนผ่านนี้ จิตวิญญาณของเราอยู่กับพระคริสต์ในสวรรค์  
 พระวจนะที่กล่าวถึงขั้นตอนนี้ได้แก่มัทธิว 17:3 และ 2 โครินธ์ 5:6-8  
 แต่ในขณะที่จิตวิญญาณของเราอยู่ในสวรรค์ ร่างกายของเรายังอยู่บนโลก  
 และเชื่อมลงด้วยผลของความบาป ข้อพิสูจน์ก็คือการที่ร่างกายของเราเน่าเปื่อย  
 แต่ความบาปที่ทำให้ร่างกายเสื่อมไม่มีอิทธิพลให้เราทำบาปอีกต่อไป  
 สิ่งหนึ่งที่สำคัญก็คือ ความตายทำให้เราเป็นอิสระจากการบงการของบาป  
 ตามที่เปาโลอธิบายในโรม 6:2-11 อีกประการหนึ่งก็คือ  
 ร่างกายของเรานอนอยู่ในหลุมฝังศพในสภาวะที่ไม่รู้สึกตัว จึงไม่สามารถคิด กระทำ  
 หรือรู้สึกอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าดีหรือชั่ว  
 ถึงแม้ร่างกายจะถูกแยกออกจากจิตวิญญาณเป็นการชั่วคราวเมื่อเราตาย  
 แต่พระคัมภีร์ไม่เคยบอกเลยว่าร่างกายของเราจะไม่เป็นส่วนหนึ่งของเราอีกต่อไป  
 ไม่ว่าร่างกายของเราจะถูกฝัง ถูกเผา หรือสูญหายไป  
 แต่ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของเราต่อไป ในพระคัมภีร์  
 มีตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายสิบตัวอย่าง เช่น 1 ซามูเอล 25:1

กล่าวว่าซามูเอลถูกฝังไว้ที่บ้านของท่านในเมืองรามาห์ 1 พงศ์กษัตริย์ 2:10  
กล่าวว่าดาวิดถูกฝังในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเรียกกันว่า “นครแห่งดาวิด”  
และย่อหน้าสุดท้ายของประวัติของกษัตริย์แต่ละองค์ของยูดาห์ตลอดหนังสือ 1 และ 2  
พงศกษัตริย์ รวมทั้ง 2 พงศาวดาร  
ระบุว่ากษัตริย์เหล่านี้ถูกฝังอยู่ในเมืองของบรรพบุรุษของท่าน คือดาวิด  
ร่างกายของท่านก็ยังเป็นของท่านและเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของท่าน  
หนังสือปจญา-วิสัยขนาดบัพยอกของ เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Shorter  
Catechism) ในคำถามและคำตอบข้อที่ 37  
บรรยายความตายโดยตอบคำถามต่อไปนี้:

เมื่อเสียชีวิต ผู้เชื่อได้รับประโยชน์อันใดจากพระคริสต์?

คำตอบได้แก่:

เมื่อเสียชีวิต จิตวิญญาณของผู้เชื่อก็จะถูกทำให้สมบูรณ์ในความบริสุทธิ์  
และผ่านเข้าสู่สง่าราศีในทันที และร่างกายของเขา  
ซึ่งยังคงเป็นเอกภาพในพระคริสต์  
ก็จะนอนพักในหลุมศพจนกระทั่งวันที่กายคืนชีพ

ในที่นี้ ปจญา-วิสัยกล่าวว่าผู้เชื่อต้องเผชิญสองชะตากรรมเมื่อเสียชีวิต  
คือชะตากรรมของจิตวิญญาณและชะตากรรมของร่างกาย  
จิตวิญญาณของเราผ่านเข้าสู่สง่าราศีในสวรรค์ แต่ร่างกายของเรา  
ซึ่งยังคงเป็นเอกภาพกับพระคริสต์ ก็พักผ่อนในหลุมศพ  
โดยพักสงบเพื่อรอชีวิตใหม่เมื่อกายคืนชีพ

ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นความจริงที่จะกล่าวว่า  
เมื่อจิตวิญญาณของเราอยู่ในสวรรค์และร่างกายของเราอยู่ในหลุมศพ  
ใช่เลย เราอยู่ในสองสถานที่ในเวลาเดียวกัน  
เรื่องนี้ต้องอธิบายกันนิดหน่อย และปจญา-  
วิสัยขนาดบัพยอกก็ให้คำตอบที่ดีมากในจุดนี้ “เมื่อเสียชีวิต  
จิตวิญญาณของผู้เชื่อก็จะถูกทำให้สมบูรณ์ในความบริสุทธิ์  
และผ่านเข้าสู่สง่าราศีในทันที และร่างกายของเขา  
ซึ่งยังคงเป็นเอกภาพในพระคริสต์  
ก็จะนอนพักในหลุมศพจนกระทั่งวันที่กายคืนชีพ”  
ข้อความตอนแรกที่กล่าวว่าจิตวิญญาณออกจากร่างกาย  
เป็นเนื้อหาของพระธรรม 2 โครินธ์ 5:1-10  
เปาโลพูดถึงร่างกายปัจจุบันอันเปื่อยเน่าได้ของท่านว่าเป็นเพียงแค่พลับ  
พลั่วชั่วคราวในโลกนี้ และท่านก็ไม่ได้ยินดีกับความตายที่จะมาถึง  
เนื่องจากจิตวิญญาณของท่านก็จะถูกแยกออกจากร่างกาย  
ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่ธรรมดาเลย

—ดร. นอกซ์ แชมบลิน

ความตึงเครียดของการต้องอยู่ในสองสถานที่ในเวลาเดียวกันรู้สึกได้แม้ในสวรรค์ ไม่ต้องสงสัยว่าสวรรค์นั้นจะวิเศษเหนือความคาดหวังของเรา แต่ความจริงก็คือถึงแม้อยู่ในสวรรค์แล้ว แต่ความรอดของเราก็คงยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากร่างกายของเรายังไม่ได้ถูกทำให้คืนชีพ ให้เราฟังคำพูดของเปาโลเกี่ยวกับการที่การคืนชีพ ในโรม 8:23:

ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่เราเอง  
ผู้มีผลแรกของพระวิญญาณก็ยังคงรอคอยร่างกายในขณะที่เราจดจ่อรอคอยการทรงรับเราเป็นบุตร คือการไถ่ร่างกายของเราให้รอด” (โรม 8:23)

ในข้อนี้เปาโลกล่าวว่า เราคร่ำครวญในชีวิตนี้เพราะกายของเรายังไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมา จิตวิญญาณในสวรรค์ก็ยังคงรอคอยร่างกายใหม่เช่นกัน ฉะนั้น จึงสมเหตุสมผลที่จะเข้าใจว่าจิตวิญญาณเหล่านั้นก็คร่ำครวญอยู่เช่นกันในขณะที่รอร่างกายใหม่ที่ได้รับการไถ่แล้ว

บางคนคิดว่าร่างกายใหม่ที่เราจะได้รับนั้นก็เพียงแต่กายเนื้อหนังที่สะดวกใช้ หรืออุปกรณ์เสริม และความคิดเช่นนี้ก็ทำให้เรารู้สึกพอใจที่สุดและมีความสุขที่จะเป็นวิญญาณที่ปราศจากร่าง มุมมองนี้ค่อนข้างจะตัดตัวตนทางกายภาพออกไป แต่ก็ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ แล้วสถานะเปลี่ยนผ่านนี้เป็นอย่างไร ในช่วงระหว่างความตายของคุณกับการที่คนตายจะคืนชีพตามที่มีคำสัญญาไว้? จะเป็นอย่างไร? ในเรื่องนี้ เราไม่ได้รับรายงานที่ชัดเจนเหมือนภาพถ่าย เราไม่ได้รับการบรรยายที่ชัดเจนทุกรายละเอียด แต่คำตอบที่เราได้รับจากพระคัมภีร์นั้นทำให้เรามั่นใจอย่างยิ่ง และเป็นคำตอบที่มีเหตุผลอย่างมาก นั่นคือ เราจะอยู่กับพระเจ้า

—ดร. เกล็น สกอร์จี

เมื่อได้พิจารณาชีวิตในปัจจุบันและความตายทางกายภาพแล้ว เราก็คงพร้อมที่จะศึกษาว่า การไถ่ร่างกายของเราจะสมบูรณ์ในชีวิตใหม่ได้อย่างไร

## ชีวิตใหม่

ร่างกายของเราจะได้รับชีวิตใหม่ที่สมบูรณ์เมื่อเราถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกครั้งพร้อมคนทั้งปวง ในการที่กายคืนชีพนั้น ผลลัพธ์ต่างๆ ของความบาปก็จะถูกกำจัดออกไปในที่สุด อย่างสิ้นเชิงและตลอดกาล คำยืนยันนี้อยู่ในโรม 8:23; 1 โครินธ์ 15:12-57; และฟิลิปปี 3:11

นักศาสนศาสตร์มักเรียกขั้นตอนนี้ของความรอดว่า “การรับสง่าราศี” เนื่องจากนำไปสู่การที่เราถูกทำให้เป็นมนุษย์ที่มีสง่าราศีและสมบูรณ์พร้อม พระคัมภีร์ไม่ได้ให้รายละเอียดมากมายนักเกี่ยวกับการรับสง่าราศีของเรา แต่เปาโลเปรียบร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเรากับร่างกายของเราที่เป็นอยู่ในปัจจุบันโดยสังเขปใน 1 โครินธ์ 15 ให้เราศึกษาข้อความของท่านใน 1 โครินธ์ 15:42-44:

**การเป็นขึ้นมาของคนตายก็เช่นกัน กายที่หว่านลงนั้นเสื่อมสลายได้  
ที่เป็นขึ้นมาใหม่จะไม่เสื่อมสลาย ที่หว่านลงนั้นไร้ศักดิ์ศรี  
ที่เป็นขึ้นเปี่ยมด้วยศักดิ์ศรี ที่หว่านลงนั้นอ่อนแอ ที่เป็นขึ้นทรงพลัง  
ที่หว่านลงนั้นเป็นกายธรรมชาติ ที่เป็นขึ้นเป็นกายวิญญาณ (1 โครินธ์  
15:42-44)**

เราไม่สามารถมั่นใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่ต่อเนื่องและสิ่งที่ไม่ต่อเนื่องระหว่างร่างกายของเราในปัจจุบันและร่างกายที่เราจะได้รับเมื่อเราคืนชีพ ในเมื่อพระกายของพระคริสต์ผ่านการเปลี่ยนแปลงในการเป็นขึ้นมาจากความตาย ร่างกายของเราก็จะได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วย โดยถูกสร้างขึ้นใหม่และทำให้สมบูรณ์ กายใหม่นั้นจะเป็นอมตะ เต็มด้วยสง่าราศี มีฤทธิ์านุภาพ และมีจิตวิญญาณ แต่ก็จะเป็นมนุษย์อย่างครบถ้วนเช่นกัน เมื่อเราคืนชีพ ในที่สุดแล้วเราจะกลายเป็นคนที่พระเจ้าได้ตั้งใจให้เราเป็นเสมอมา

กายของเราต้องตายเพราะผลของความบาป ความตายฝ่ายร่างกายคือการพิพากษาของพระเจ้าต่อการที่มนุษย์ชาติที่ล้มลงในความชั่วร้าย แต่ข่าวดีก็คือ พระกิตติคุณประกาศถึงการที่กายของเราจะถูกทำให้ฟื้นขึ้นมาใหม่ ข่าวประเสริฐประกาศว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อไถ่เรา คือทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ และการทรงไถ่นี้ก็เต็มด้วยสง่าราศี

เป็นสาเหตุแห่งความชื่นชมยินดีและการเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อกายของเราคืนชีพ เราก็จะประกาศชัยชนะเหนือความตายได้ในที่สุด เราจะพร้อมรับพระพรทั้งสิ้นที่พระเจ้าเตรียมไว้ให้เราเป็นมรดก ทั้งในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ และในบั้นปลาย เราจะเห็นชัยชนะของพระเยซูคริสต์ด้วยตาของเราเอง

ในการอภิปรายเรื่องความรอดที่ผ่านมา เราได้พูดถึงข้อความแห่งความเชื่อในหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ในส่วนที่กล่าวถึงการอภัยโทษบาปและการที่การคืนชีพตอนนี้เราก็พร้อมศึกษาหัวข้อสุดท้ายคือ “สมบูรณ์ชีพนิรันดร์”

### สมบูรณ์ชีพนิรันดร์

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวถึง “สมบูรณ์ชีพนิรันดร์” ในวลีสุดท้าย:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจใน ...  
สมบูรณ์ชีพนิรันดร์

ถึงจุดนี้ หลักข้อเชื่อฯ กล่าวถึงสมบรูณ์ชีพนิรันดร์ หรือที่มักเรียกกันว่า ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งเราจะได้รับหลังจากที่กายคืนชีพ หลักข้อเชื่อฯ ยืนยันความเชื่อว่าคุณของพระเจ้าทุกคนที่สัตย์ซื่อ ในที่สุดแล้วจะได้รับรางวัลเป็นชีวิตที่สมบรูณ์เต็มด้วยพระพร ไม่มีวันเสื่อม และไม่มีวันสิ้นสุด

ถึงแม้จะมีหลายสิ่งที่เราอาจพูดถึงเกี่ยวกับสมบรูณ์ชีพนิรันดร์ แต่ในบทเรียนนี้ เราจะเน้นสามประการ หนึ่ง เราจะศึกษาจังหวะเวลาของชีวิตนิรันดร์ว่าเริ่มขึ้นเมื่อใด สอง เราจะศึกษาคุณภาพของชีวิตนิรันดร์ ว่าต่างจากชีวิตแบบอื่นอย่างไร และสาม เราจะศึกษาว่าเราจะใช้ชีวิตนิรันดร์ที่ใด เราจะเริ่มต้นด้วยจังหวะเวลาของสมบรูณ์ชีพนิรันดร์

### จังหวะเวลา

ชีวิตนิรันดร์เริ่มต้นเมื่อใด? พระเยซูตรัสว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อเราจะได้มีชีวิต และมีชีวิตที่ครบบริบูรณ์ แน่แน่นอน พระองค์กำลังบอกว่า การดำเนินชีวิตในพระคริสต์ การเป็นสาวกของพระคริสต์ ทำให้เราได้รับจัดการดำเนินชีวิตในเชิงคุณภาพที่เหนือกว่า แต่นั่นเป็นชีวิต นิรันดร์ใช่หรือไม่? ชีวิตนิรันดร์เริ่มต้นเมื่อเราก้าวผ่านขอบเขตของชีวิตที่ต้องตายนี้ไปสู่ชีวิตหลังความตายใช่หรือไม่? นั่นเป็นจุดที่ชีวิตนิรันดร์เริ่มต้นใช่หรือไม่? ในแง่หนึ่ง ก็ใช่ แต่ในอีกแง่หนึ่ง ก็มีชีวิตใหม่ คือชีวิตของพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์ ซึ่งจะนำเราออกจากหลุมศพและนำพาเราไปสู่ความเป็นนิรันดร์ ความเป็นนิรันดร์อันไม่มีที่สิ้นสุดกับพระเจ้า นี่คือนิรันดร์ที่ถูกบ่มเพาะเป็นเมล็ดอยู่ในเราในปัจจุบัน ดังนั้นชีวิตที่จะไม่มีวันสิ้นสุดก็กำลังเริ่มต้นในตอนี้ และที่สำคัญที่เราต้องเข้าใจว่าชีวิตนิรันดร์นี้ ไม่ใช่ชีวิตที่ถูกนิยามว่าจะดำรงอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้น แต่เป็นชีวิตที่ถูกนิยามในเชิงคุณภาพว่า เป็นชีวิตที่มีพระคริสต์และพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง และกำลังมุ่งหน้าไปสู่การฟื้นฟูอย่างสมบรูณ์แบบของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าเจตนาเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ และเราจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการนั้นเดี๋ยวนี้ แม้ในขณะที่เรายังคงติดอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด การกระเสือกกระสน และการพังพินาศก็ตาม

—ดร. เกล็น สกอร์จี

พระคัมภีร์กล่าวบ่อยครั้งว่าผู้เชื่อได้รับชีวิตนิรันดร์แล้ว

อันเป็นความจริงในปัจจุบัน เราเห็นความจริงข้อนี้ในยอห์น 10:28; 1 ทิโมธี 6:12; 1 ยอห์น 5:11-13; และอีกหลายข้อ เพื่อเป็นตัวอย่าง เราจะฟังคำพูดของพระเยซูในยอห์น 5:24

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า  
ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา  
ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์และจะไม่ถูกลงโทษ  
เขาได้ผ่านพ้นความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูและผู้เขียนพันธสัญญาใหม่บางครั้งกล่าวถึงชีวิตนิรันดร์หรือสมบรูณ์ชีวิตนิรันดร์ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในปัจจุบัน โดยเป็นผลมาจากความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ แนนอน นี่เป็นความจริง จิตวิญญาณของเราจะไม่วันตาย ถึงแม้ร่างกายจะตายก็ตาม ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราในตอนนี้ ก็คือชีวิตเดียวกันกับที่เราจะมีชีวิตนิรันดร์ แต่อีกด้านหนึ่ง พระคัมภีร์ก็กล่าวถึงบ่อยครั้งว่าเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดกเมื่อถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย พระวณะที่กล่าวเช่นนี้ได้แก่ มัทธิว 25:46; มาระโก 10:29-30; ยอห์น 12:25; โรม 2:5-7; และยุดาห์ 21 เพื่อเป็นตัวอย่าง เราจะฟังคำพูดของยอห์นในบทที่ 6 ข้อ 40 ของพระกิตติคุณที่ท่านเขียน:

เพราะพระบิดาของเราทรงประสงค์ให้ทุกคนที่เห็นและเชื่อใน  
พระบุตรมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในครั้งสุดท้าย”  
(ยอห์น 6:40)

เช่นเดียวกับยอห์น  
พระคัมภีร์มักเชื่อมโยงการรับชีวิตนิรันดร์อย่างสมบรูณ์กับการที่กายของเราคืนชีพ เมื่อร่างกายของเราถูกทำให้มีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง เราก็จะมีชีวิตตลอดไปทั้งด้านร่างกายและจิตวิญญาณ โดยเป็นมนุษย์ที่ได้รับการไถ่และฟื้นฟูแล้วอย่างสมบรูณ์แบบ

ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องที่ช่วยได้มาก  
ถ้าเราบรรยายสิ่งที่เราได้รับในพระคริสต์  
โดยผ่านการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ทั้งสิ่งที่ได้ “เกิดขึ้นแล้ว”  
และสิ่งที่ “ยังไม่เกิดขึ้น” เมื่อกกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าหมายความว่า  
พระพรของพระคริสต์ ซึ่งรวมถึงชีวิตนิรันดร์  
เป็นของเราเรียบร้อยแล้วทันทีที่เราต้อนรับพระคริสต์  
มอบความไว้วางใจในพระคริสต์ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นของเรา  
เรามีชีวิตนิรันดร์แล้ว แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ “ยังไม่เกิดขึ้น”  
ในความหมายที่ว่า แนนอน  
ถึงแม้หลังจากเราต้อนรับพระคริสต์เข้ามาในชีวิตแล้ว



พวกเราหลายคนก็ต้องแก้ตัว หลายคนเจ็บป่วย  
หลายคนเผชิญกับความตาย ถ้าพระคริสต์ยังไม่เสด็จมาก่อนหน้านั้น  
และนี่หมายความว่า ภาวะที่ “ยังไม่เกิดขึ้น” ชีวิตนิรันดร์ยังคงรอเราอยู่  
ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ “เกิดขึ้นแล้ว”  
และสิ่งที่ “ยังไม่เกิดขึ้น” ช่วยให้เราเข้าใจว่า เป็นเรื่องถูกต้อง  
เราได้รับชีวิตนิรันดร์แล้ว และในขณะเดียวกัน  
ชีวิตนิรันดร์ก็รอคอยเราอยู่ในสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่เช่นกัน

—ดร. เจฟฟรีย์ จยู

ในมุมมองหนึ่ง กียูติธรรมที่จะกล่าวว่า  
ชีวิตนิรันดร์สำหรับจิตวิญญาณของเราเริ่มขึ้นในชีวิตนี้ เมื่อเราถูกสร้างขึ้นใหม่  
แต่เราจะยังไม่คืนชีวิตอย่างสมบูรณ์  
จนกระทั่งร่างกายของเราถูกชุบให้เป็นขึ้นมาในการพิพากษาครั้งสุดท้าย เมื่อนั้นเอง  
ตัวตนทั้งหมดของเราก็จะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระเจ้า ก่อนถึงเวลานั้น  
เราได้ลิ้มรสชีวิตนิรันดร์โดยผ่านการที่จิตวิญญาณของเราได้รับการไถ่  
เมื่อกายของเราคืนชีพขึ้นมาใหม่ เราก็จะดำเนินชีวิตตามเจตนาของพระเจ้าจริง ๆ  
เมื่อเราเข้าใจจังหวะเวลาของชีวิตนิรันดร์แล้ว  
ต่อไปเราจะศึกษาในเชิงคุณภาพ

### คุณภาพ

ในพระคัมภีร์  
ชีวิตนิรันดร์ไม่ได้เป็นแค่การดำรงชีวิตอยู่และรู้สึกตัวตลอดไปเท่านั้น จะว่าไปแล้ว  
ถึงแม้คนเหล่านั้นที่รับโทษจากการพิพากษาของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่และรู้สึกตัวตลอดไป  
เช่นกัน ตรงกันข้าม  
คุณภาพสำคัญของชีวิตนิรันดร์ได้แก่การที่เราจะมีชีวิตตลอดไปในพระพรของพระเจ้า  
ในความหมายนี้ การมีชีวิตหมายถึงการรับความโปรดปรานและพระพรของพระเจ้า  
ในทางกลับกัน  
การต้องตายหมายถึงการตกอยู่ภายใต้พระพิโรธและคำสาปของพระองค์  
ทั้งชีวิตและความตายชั่ววินาทีหมายถึงการดำรงอยู่ตลอดไป  
ความแตกต่างอยู่ที่คุณภาพของการดำรงอยู่ ตามที่พระเยซูอธิษฐานในยอห์น 17:3:

นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์  
คือที่เขารู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเพียงแท้แต่องค์เดียว  
และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงส่งมา” (ยอห์น 17:3)

ในข้อนี้ พระเยซูสอนว่า ชีวิตนิรันดร์เทียบเท่ากับการรู้จักพระเจ้าและพระเยซู  
ในบริบทนี้ “การรู้จัก” สื่อถึงความสัมพันธ์แห่งความรัก ความหมายของพระเยซูก็คือ

ชีวิตนิรันดร์ไม่ได้ถูกนิยามในแง่การดำรงอยู่หรือรู้สึกตัวเท่านั้น แต่ในแง่ของประสบการณ์ต่อความรักของพระเจ้าด้วย

ให้เราพิจารณาคำพูดของเปาโลเกี่ยวกับชีวิตและความตายในโรม 7:9-11 เปาโลเขียนว่า:

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำเนินชีวิตโดยไม่มีบาปบุญญัตติ แต่พอมิพระบาปบุญญัตติ บาบาก็มีชีวิตขึ้นมาและข้าพเจ้าก็ตาย  
ข้าพเจ้าพบว่าพระบาปบุญญัตตินั้นเองที่มุ่งหมายให้นำชีวิตมาแท้จริงกลับนำ ความตายมา เพราะบาปฉวย  
โอกาสจากพระบาปบุญญัตติมาลบลวงข้าพเจ้าและบาปทำให้ข้าพเจ้าตายโดย ทางพระบาปบุญญัตตินั้น” (โรม 7:9-11)

ตลอดช่วงเวลาที่เราเปาโลบรรยายอยู่นี้ ท่านมีชีวิตอยู่ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ท่านดำรงอยู่ในฐานะคนที่มีสติสัมปชัญญะและรู้เหตุรู้ผล แม้กระนั้น ท่านอ้างว่า ประการแรก ท่านมีชีวิตอยู่ และอีกประการหนึ่ง ท่านได้ตายเสียแล้ว ท่านได้ถูกประหารแล้ว ความแตกต่างอยู่ที่สถานะของท่านต่อหน้าพระเจ้า ก่อนที่ธรรมบาปบุญญัตติจะปรับโทษท่าน ท่านมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อธรรมบาปบุญญัตติเหยียบท่านลงภายใต้คำสาปของพระเจ้า ท่านก็ตาย หลังจากนั้น เมื่อท่านมารู้จักพระคริสต์และคำสาปถูกถอน ท่านก็ถูกเรียกว่ามีชีวิตใหม่ เราเห็นแนวคิดนี้ในพระวจนะเช่นยอห์น 5:24 และ 1 ยอห์น 3:14

ขอให้เราคิดแบบนี้ว่า ในวันสุดท้าย ทุกคนที่ตายไปแล้วจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาโดยทั่วกัน จิตวิญญาณอมตะของเราก็จะหลอมรวมอีกครั้งหนึ่งเข้ากับกายที่ถูกชุบขึ้นมา ยอห์น 5:28-29 กล่าวว่า ผู้ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาใหม่เพื่อรับรางวัล และคนอธรรมก็จะเป็นขึ้นมาใหม่เพื่อรับโทษ ทั้งสองกลุ่มจะมีชีวิตที่มีสติสัมปชัญญะในกายที่คืนชีพใหม่ของเขาตลอดไป แต่พระคัมภีร์เรียกมันว่า “ชีวิต” และมันปลายของคนอธรรมว่า “ความตาย” ความแตกต่างไม่ได้อยู่ที่ว่าเขาจะดำรงอยู่ หรือคิด หรือรับรู้ประสบการณ์ใด ๆ หรือไม่ แต่อยู่ที่ความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า ถ้าเราอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า เราก็มีชีวิต แต่ถ้าเราอยู่ภายใต้คำสาปของพระองค์ เราก็ตาย ฉะนั้น สมบูรณ์ชีพนิรันดร์ก็คือการดำรงอยู่ตลอดไปโดยมีสติสัมปชัญญะและในสัมพันธ์ภาพที่ไ้ ได้รับการอวยพรจากพระเจ้า แต่พระพรเหล่านี้คืออะไร? และชีวิตที่ได้รับพระพรเป็นอย่างไร?

ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่ควรสร้างภาพของชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าว่าเป็นการ ล่องลอยอยู่บนปุยเมฆ อะไรทำนองนั้น แต่เราจะได้รับกายที่คืนชีพขึ้นมาใหม่ กายที่จะไม่มีความบาป โรคภัย และความตายมากล้ำกราย เราจะเป็นอมตะ เราจะไม่มีวันตาย แล้วเราจะใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกใหม่ ในเรื่องนี้ ไม่มีรายละเอียดให้เรา

ชีวิตเช่นนั้นจะมีลักษณะอย่างไรบ้าง? เราไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด แต่เรารู้ว่าเรามีความรับผิดชอบบางอย่าง เราจะครองราชย์ร่วมกับพระคริสต์ และข้าพเจ้าคิดว่า เนื่องจากจะเป็นจักรวาลใหม่ โดยเราจะมิปฏิสัมพันธ์กับจักรวาลที่พระเจ้าได้สร้างมา ฉะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเราก็จะมีภารกิจเฉพาะที่จะต้องทำ แต่โดยพื้นฐานแล้ว สิ่งที่พันธสัญญาใหม่เน้นย้ำไม่ได้เกี่ยวข้องกับว่าเราจะทำอะไร ถึงแม้จะเป็นเรื่องน่าสนใจมากและข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าจะงดงามและนำมาซึ่งความอึมอึมก็ตาม แต่สิ่งที่พันธสัญญาใหม่เน้นย้ำก็คือพระเจ้าจะอยู่กับเรา เราจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ และสามัคคีธรรมกับพระองค์จะทำให้เราเปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นชมยินดี

—ดร. ทอม ชไรเนอร์

นักศาสนศาสตร์ที่มีชื่อเสียงชื่อ หลุยส์ เบอ์คอฟ ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1873-1957 บรรยายสภาวะขั้นสุดท้ายของสมบรูณ์ชีพนิรันดร์ไว้ในภาคที่ 6 ของบทที่ 5 ในหนังสือของท่าน “ศาสนศาสตร์เชิงระบบ” ท่านกล่าวว่า:

ความเต็มบริบูรณ์ของชีวิตนิรันดร์นี้เต็มดั่งได้จากการมีมหาสนิทกับพระเจ้า คนเหล่านั้นจะเห็นพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ต่อหน้าต่อตา จะได้รับความพึงพอใจสูงสุดในพระองค์ จะชื่นชมยินดีในพระองค์ และจะถวายเกียรติแด่พระองค์ จะมีการยอมรับและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในระดับที่ได้รับการเปิดทูน ความชื่นชมยินดีของแต่ละบุคคลจะเพียบพร้อมและสมบรูณ์

ในบางมุม

ก็ดูแปลกที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงธรรมชาติของชีวิตนิรันดร์บ่อยนัก ทั้งนี้ชีวิตนิรันดร์เป็นรางวัลยิ่งใหญ่ที่พระกิตติคุณมอบแก่คนเหล่านั้นที่สำนึกผิดและเชื่อว่าพระคริสต์เป็นผู้ช่วยให้รอด แต่ความเป็นจริงก็คือพระคัมภีร์มีแนวโน้มที่จะพูดถึงชีวิตนิรันดร์อย่างกว้าง ๆ วิวรณ์ 21:3-4 บอกเราว่าพระเจ้าจะสถิตอยู่กับคนของพระองค์ และจะไม่มี ความตายหรือความเศร้าโศกอีกต่อไป เราจะมีร่างกายใหม่ และเราจะเป็อิสระอย่างสมบรูณ์จากการคงอยู่ของบาป การเสื่อมจากบาป และอิทธิพลของบาป แล้วมีรายละเอียดอะไร? ความเป็นจริงก็คือพระคัมภีร์แทบไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดเลย ตรงกันข้าม ส่วนใหญ่แล้วพระคัมภีร์สนใจให้เราวางใจว่าพระเจ้านั้นประเสริฐ และเตือนไม่ให้เราสันนิษฐานมากเกินไปเกี่ยวกับสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์เตรียมไว้ให้เรา ลองฟังคำพูดของเปาโลใน 2 โครินธ์ 12:2-4:

ข้าพเจ้ารู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์  
 ผู้ซึ่งสิบสี่ปีที่แล้วถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม  
 จะไปในกายหรือนอกกายข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงทราบ  
 ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขาไปในกายนี้หรือนอกกาย พระเจ้าทรงทราบ  
 แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าชายผู้นี้ ถูกรับขึ้นไปถึงเมืองบรมสุขเกษม  
 เขาได้ยินสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่อาจจะพรรณนาได้  
 สิ่งซึ่งไม่อนุญาตให้มนุษย์บอกเล่า (2 โครินธ์ 12:2-4)

ให้สังเกตคำพูดของเปาโลเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ สิ่งต่าง ๆ  
 ที่ได้ยินนั้นเหนือคำบรรยาย  
 คือไม่สามารถบรรยายได้อย่างครบถ้วนด้วยภาษาของมนุษย์ ยิ่งกว่านั้น  
 มนุษย์ไม่ได้รับอนุญาตให้กล่าวถึงว่าสวรรค์ชั้นที่สามนั้นมีอะไรบ้าง  
 นับว่าวิเศษยิ่งนักในช่วงเวลานี้ พระเจ้าได้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ  
 และนี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์เท่านั้น  
 ซึ่งเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านก่อนที่กายของเราจะคืนชีพ  
 ถ้าความลับแห่งสวรรค์ไม่สามารถเปิดเผยได้  
 ความลับเกี่ยวกับสภาวะบั้นปลายของเราจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?  
 ใครพอจะจินตนาการได้ว่าชีวิตเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาจะนำอัครรรยปานใด?  
 พระคัมภีร์บอกเราว่าจะไม่มีความโศกเศร้า ความเจ็บปวด ความผิดหวัง  
 หรือความตายอีกต่อไป สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวนั้นวิเศษและเป็นจริง  
 แต่พระคัมภีร์ก็ไม่ได้บอกรายละเอียดเรื่องนี้แก่เรามากนัก  
 เมื่อได้พิจารณาจังหวะเวลาและคุณภาพของสมบรูณ์ชีพนิรันดรแล้ว  
 ต่อไปเราจะศึกษาหัวข้อสุดท้าย นั่นคือ สถานที่ที่เราจะมีชีวิตชั่ว นิรันดร

### สถานที่

พระคัมภีร์มักกล่าวถึงสถานที่ที่เราจะใช้ชีวิตช่วนิรันดรว่าเป็นสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ ข้อความลักษณะนี้พบได้ในอิสยาห์ 65:17 และ 66:22; 2 เปโตร 3:13; และวิวรณ์ 21:1  
 การสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่นี้ทำให้เค้าโครงใหญ่ของเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ดำเนินมาสู่ความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ประวัติศาสตร์เริ่มต้นในปฐมกาล 1:1  
 เมื่อพระเจ้าสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่หลังจากนั้น  
 สิ่งทรงสร้างก็เสื่อมลงเพราะมนุษย์ชาติล้มลงในความบาป  
 ทำให้แผ่นดินโลกไม่คู่ควรให้พระเจ้าสถิตอยู่  
 ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์กล่าวถึงว่ามนุษย์และสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างถูกไถ่ด้วยวิธีใด  
 และทันทีที่พระเยซูเสด็จกลับมา ผลที่จะเกิดขึ้นในบั้นปลายก็คือ  
 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะได้รับการไถ่และสร้างขึ้นใหม่  
 เพื่อที่ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะสถิตอยู่บนโลกนี้พร้อมกับคนที่พระองค์ทรงไถ่ไว้

นี่คือเป้าหมายของพระเยซูในมัทธิว 6:9-10 เมื่อพระองค์สอนให้เราอธิษฐานว่า:

ฉะนั้น ท่านควรจะอธิษฐานดังนี้ว่า  
 “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์  
 ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เทิดทูนสักการะ  
 ขอให้อาณาจักรของพระองค์ได้รับการสถาปนาไว้  
 ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกเช่นเดียวกับในสวรรค์”  
 (มัทธิว 6:9-10)

เป้าหมายตลอดกาลก็คือให้อาณาจักรของพระเจ้าถูกสถาปนาอย่างสมบูรณ์ทั้งในสวรรค์ อันเป็นที่อยู่สำหรับทูตสวรรค์และจิตวิญญาณของธรรมิกชนผู้ล่วงลับ และบนโลกนี้ อันเป็นที่ที่เราอาศัยอยู่ นี่คือเหตุผลว่าทำไมพระเยซูจึงสอนให้เราวิงวอนต่อพระเจ้าให้ตั้งอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้ และขอให้พระประสงค์ของพระองค์ได้รับการเชื่อฟังบนโลกนี้อย่างเต็มที่เหมือนกับในแผ่นดินสวรรค์

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงการสร้างใหม่นี้บ่อยนัก แต่เมื่อใดที่กล่าวถึงพระคัมภีร์ก็บอกชัดเจนว่า ปลายทางสุดท้ายของมนุษย์ที่ได้รับการไถ่แล้ว จะไม่ใช่แผ่นดินสวรรค์ แต่เป็นแผ่นดินโลกที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ เช่น ในอิสยาห์ 65:17-19 เราได้เรียนรู้ว่าคนของพระเจ้าจะอาศัยอยู่ในนครบริสุทธิ คือเยรูซาเล็มใหม่ และในวิวรณ์ 21:2 เราพบว่านครเยรูซาเล็มใหม่นี้จะตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกใหม่ ลองดูข้อเขียนของยอห์นในวิวรณ์ 21:1-5

และข้าพเจ้าเห็นฟ้าใหม่และโลกใหม่เพราะฟ้าเดิมและโลกเดิมได้ดับสูญไปแล้ว ทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิ คือเยรูซาเล็มใหม่ที่พระเจ้าทรงให้เลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์ นครนี้ได้รับการเตรียมไว้เหมือนเจ้าสาวแต่งกายงดงามรอรับผู้เป็นสามี และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่า “บัดนี้ที่ประทับของพระเจ้ามาอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะสถิตกับพวกเขา เขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของพระองค์ และพระเจ้าเองจะทรงอยู่กับพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา พระองค์จะทรงซับน้ำตาทุกๆ หยดของพวกเขา จะไม่มีความตาย หรือการคร่ำครวญ หรือการร่ำไห้ หรือความเจ็บปวดรวดร้าวอีกต่อไป เพราะระบบเก่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว” พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นตรัสว่า “เรากำลังสร้างสรรพสิ่งขึ้นใหม่!” และตรัสอีกว่า “จงเขียนสิ่งนี้ลงไปเพราะข้อความเหล่านี้เที่ยงแท้และเชื่อถือได้” (วิวรณ์ 21:1-5)

ในที่นี้ เราเห็นว่าพระเจ้ากำลังเตรียมนครเยรูซาเล็มใหม่ในสวรรค์ และเมื่อแผ่นดินโลกใหม่พร้อมแล้ว พระองค์ก็จะสถาปนาเยรูซาเล็มใหม่บนโลกนี้

เพื่อเป็นที่ประทับอันบริสุทธิ์ท่ามกลางคนของพระองค์  
ผู้ซึ่งจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินโลกใหม่ด้วย  
หากแผนการของพระเจ้ามีเพียงแค่นำเราไปอยู่ในสวรรค์ชั่วนิรันดร์  
แผ่นดินโลกใหม่ก็ไม่มีค่าจำเป็น แต่จากที่เราได้อ่านในที่นี้  
พระเจ้ากำลังสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่หมด รวมถึงแผ่นดินโลก  
เพื่อให้เป็นบ้านนิรันดร์ของเรา

ออกัสติน บิดาแห่งคริสตจักรยุคแรกและบิชอปแห่งฮิปโปผู้มีชื่อเสียง  
ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 354-430  
เขียนเกี่ยวกับแผ่นดินโลกใหม่ในผลงานอันมีชื่อเสียงของท่านชื่อ  
“นครของพระเจ้า” เล่มที่ 20 บทที่ 16 ดังนี้:

เมื่อโลกนี้ถูกสร้างใหม่ให้ดีกว่าเดิม  
โลกใหม่ก็ถูกปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับมนุษย์  
ซึ่งถูกสร้างใหม่ทางกายภาพด้วย ให้เป็นสิ่งที่ดีกว่าเดิม

วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่หมด  
เราเห็นสิ่งนี้โดยเฉพาะในถ้อยคำอันงดงามที่พระเยซูสอนเรา  
และสอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐาน เมื่อพระองค์ตรัสว่า  
“ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์  
ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ  
ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่  
ขอให้ เป็นไปตามพระทัยของพระองค์  
ในสวรรค์เป็นอย่างไอก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”  
แนวคิดคริสเตียนที่สำคัญอย่างยิ่ง เป็นศูนย์กลาง และเป็นรากฐานก็คือ  
เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอยสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในฟ้า  
สวรรค์ให้กลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในแผ่นดินโลก การที่สิ่งต่าง ๆ  
ถูกปฏิบัติในสวรรค์เมื่อพระเจ้าได้รับการเคารพสักการะ  
เมื่อทุกสิ่งถูกต้อง และเมื่อความชอบธรรม สง่าราศี ความจริง  
และความรักปกคลุมเหนือสิ่งอื่น  
ความหวังของเราในฐานะคริสเตียนซึ่งเป็นความหวังที่แน่นอนของเรา  
คือ  
ความจริงเหล่านั้นที่เกิดขึ้นในสวรรค์ก็จะกลายเป็นความจริงที่เกิดขึ้นบน  
โลก และนี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์สัญญาและหวังให้เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่  
ให้เป็นบ้านชั่วนิรันดร์สำหรับเรา

—ดร. โจนาธาน เพนนิ่งตัน

ถ้าเราไม่เข้าใจว่าแผ่นดินโลกใหม่จะเป็นบ้านหลังสุดท้ายของเรา  
ก็เป็นเรื่องง่ายที่เราจะหลงไปจากมิติทางกายภาพแห่งความเป็นจริง

และคิดไปว่าการมีชีวิตอยู่ในร่างกายในโลกนี้เป็นความลำบากยากเข็ญแทนที่จะเป็นพระพร แต่เมื่อเราได้รับรู้ว่าแผ่นดินโลกนี้จะเป็นบ้านถาวรของเรา เราก็สามารถมองโลกในปัจจุบันว่าเป็นพระพรและเป็นประสบการณ์ล่วงหน้าของความงดงามและพระพรที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับเราในโลกหน้าได้

## สรุป

ในบทเรียนเรื่อง หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตนี้ เราได้เน้นหัวข้อ “ความรอด” เราได้พูดถึงการอภัยโทษบาปอันสืบมาจากปัญหาความบาป พระคุณที่พระเจ้ามอบเป็นของขวัญ และบทบาทของความรับผิดชอบของมนุษย์ เราได้สำรวจหลักคำสอนเรื่องการที่กายคืนชีพ โดยเรียนรู้เกี่ยวกับคำสาปแห่งความตาย พระกิตติคุณแห่งชีวิต และการไถ่ในพระคริสต์ และเราได้พิเคราะห์ธรรมชาติของชีวิตนิรันดร์ รวมทั้งจังหวะเวลา คุณภาพ และสถานที่ของชีวิตนิรันดร์นั้นด้วย

ในบทเรียนเรื่องความรอดนี้ เราได้เห็นว่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เน้นที่องค์ประกอบสำคัญของคำสารภาพบาปของคริสเตียนโดยทั่วไป ซึ่งคริสตจักรได้ยึดถือมาตลอดสองสหัสวรรษ ถ้าเรายึดมั่นในหลักคำสอนทั่วไปนี้ เมื่อเราพบกับคริสเตียนต่างจารีตหรือต่างนิกาย เราจะพบว่าเรามีรากฐานอันมั่นคงในการอ้างไว้ซึ่งเอกภาพกับคนเหล่านั้นที่ยืนยัน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

และในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับผู้ที่ไม่ได้ยืนยันเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อเราเน้นย้ำหลักคำสอนสำคัญในเรื่องความรอดนี้ ก็จะช่วยให้เราเห็นภาพใหญ่ของสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำในโลกนี้ และเราก็จะพบเหตุผลมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่จะสรรเสริญพระองค์สำหรับความรักและพระคุณของพระองค์

บิชอป แวน บี เกย์ตัน (ผู้ดำเนินรายการ)  
 เป็นอาจารย์และวิทยากรสอนพระคัมภีร์ผู้มีชื่อเสียงที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมและมหา  
 วิทยาลัยที่โด่งดังหลายแห่งทั่วโลก ท่านเคยทำหน้าที่เป็นอนุศาสนา  
 ที่สำนักงานทัศนสถานกลางของสหรัฐเป็นเวลา 4 ปี  
 และเคยอยู่ในคณะกรรมการบริหารของสถาบันศาสนาและนโยบายสาธารณะ ณ  
 กรุงวอชิงตัน ดี ซี. ดร. เกย์ตัน จบการศึกษาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจาก  
 วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมนานาชาติ (International Seminary)  
 ศาสนศึกษามหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมโลโกส (Logos Bible  
 College) ดุษฎีบัณฑิตด้านปรัชญาพระคริสต์ธรรมจาก มหาวิทยาลัยผู้นำคริสเตียน  
 (Christian Leadership University)  
 ศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเฟธ (Faith Theological  
 Seminary) และดุษฎีบัณฑิตด้านการรับใช้จาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป  
 (Reformed Theological Seminary)  
 ท่านได้รับการเจิมตั้งให้เป็นบิชอปในพิธีสืบทอดธรรมทูต (Apostolic Succession)  
 และปัจจุบันดำรงตำแหน่งอัครมุขนายกแห่ง สมาคมคริสตจักรสากล (International  
 Community of Christian Churches)  
 ซึ่งเป็นองค์กรที่มุ่งมั่นในการสร้างเอกภาพให้แก่พระกายของพระคริสต์

ดร. นอกซ์ แชมบลิน (1935-2012) เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่  
 ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary)

ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป  
 (Reformed Theological Seminary)

ดร. จอห์น เฟรม เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและปรัชญา  
 ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เจฟฟรีย์ จยู เป็นศาสตราจารย์สาขาวิชาประวัติศาสตร์คริสตจักร ณ  
 วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์

ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์  
 เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์  
 ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอด

ดร. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์



เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. โจนาธาน เพนนิ่งตัน  
เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่  
และผู้อำนวยการการวิจัยระดับปริญญาเอก ที่วิทยาลัย ศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น  
แบ็บติสต์

ดร. ทอม ชไรเนอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ที่ เจมส์  
บิวเคแนน แฮร์ริสัน และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์และการตีความ  
ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ็บติสต์

ดร. เคล็น สกอร์จี้ เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์  
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบิร์เอล ในเมือง ซาน ดิเอโก

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่  
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบิร์เอล ซาน ดิเอโก

ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช ไรม์ส  
เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์  
ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในแอตแลนตา

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน  
ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ็บติสต์